

Duistere zaken in donker Dokkum

Jaap Mellink

Hoofdstuk 1

Vreemd gedrag in het park

De najaarszon verdwijnt langzaam achter de daken en kleurt de lucht boven de stad Dokkum prachtig rozerood.

Het is vrijdagmiddag half vier en het schoolplein van de basisschool loopt snel leeg. De meeste kinderen hebben haast om naar huis te gaan op deze mooie herfstdag.

Niet dat ze allemaal en hekel aan school hebben, maar een weekend vrij is toch een lekker gevoel. Bij het fietsenhok staan nog drie jongens uit de hoogste klas die niet zo'n haast schijnen te hebben.

Het zijn dikke vrienden, die altijd in elkaars nabijheid zijn te vinden.

De grootste jongen heet Jeroen; stevig uit de kluiten gewassen, donkerblond, met pretoogjes. Naast hem staat een jongen met een donkere huidskleur en zwart krulhaar, die naar de naam Donald luistert. De kleinste van de drie heet Koos; met vlasblond haar en op zijn sproetige neus een brilletje met ronde glazen.

Het gesprek gaat natuurlijk weer over de sport waarvan ze bezeten zijn.

Ze spelen in de plaatselijke voetbalclub en doen dat bepaald niet onverdienstelijk.

Morgen zouden ze tegen de koploper spelen, maar door problemen bij de tegenstander gaat de wedstrijd niet door en hebben ze morgen een vrije dag.

Spelen we straks nog een partijtje?, vraagt Jeroen aan de andere twee.

'Natuurlijk', zeggen Donald en Koos tegelijk.

Hun vaste trapveldje ligt achter de Bonifatiuskapel en daar oefenen ze wel een paar keer in de week.

'Dan moeten we opschieten, het wordt 's middags al gauw weer donker', zegt Ronald en loopt naar het fietsenrek om zijn fiets te halen.

De drie jongens haasten zich naar huis om de schoolkleden te verwisselen voor oude speelplunje.

Niet lang daarna verdwijnen ze op het veldje en maken van een paar takken een doel.

Donald gaat het eerst in het doel staan en moet proberen de bal tegen te houden.

De jongens gaan helemaal op in hun spel en lopen al snel flink te zweten.

Ze oefenen allerlei trapbewegingen, schijnbewegingen en proberen steeds elkaar de loef af te steken.

Ongemerkt is het schemerig geworden en Koos zegt: 'Nog even jongens en dan moet ik naar huis'.

'Ja, je hebt gelijk', zegt Jeroen. 'Laten we nog even een paar vrije trappen nemen en dan gaan we'.

Donald staat weer in het doel en houdt met katachtige sprongen de moeilijkste ballen tegen.

'Nu deze!', roept Jeroen en neemt een lange aanloop. Hij schiet de bal loeihard op doel.

Donald duikt nog wel naar de bal, maar deze is zo hard geschoten dat hij er onmogelijk bij kan.

De bal verdwijnt in de struiken achter de kapel.

'Dat wordt zoeken', roept Koos en loopt al in de richting waarin de bal verdwenen is.

Donald en Jeroen lopen hem achterna en gezamenlijk doorzoeken ze de struiken in de hoop de bal weer te vinden.

'Wat een ellende', zucht Jeroen nadat ze al een tijdje gezocht hebben.

Het wordt steeds donkerder en dat maakt het zoeken naar de bal alleen maar moeilijker.

'Zover kan hij toch niet liggen', zegt Donald.

Ze zijn al een eind van het grasveld verwijderd.

'Ja, ik zie hem!', roept Donald en loopt vlug een stukje vooruit.

'Ach nee, verdorie, het is een witte plastic zak'.

Een beetje kwaad geeft hij een trap tegen de zak en slaakt dan een kreet van pijn.

'Au! Daar zit iets hards in!', roept hij met een van pijn vertrokken gezicht.

'Laat die zak eens zien', vraagt Koos en loopt naar hem toe.

'Doet het erg zeer?' vraagt hij en wil de zak oprapen.

'Het gaat wel weer', antwoordt Donald.

Opeens roept Jeroen: 'Kijk daar komt volgens mij iemand aanlopen'.

Ze kijken in de richting die Jeroen aanwijst en zien inderdaad wat tussen de bomen bewegen.

'Wat zit er nu in die zak?', vraagt Jeroen zachtjes aan Koos.

Hij opent de plastic zak en kan een kreet van verbazing niet onderdrukken.

'Het lijken wel kandelaars of zoiets, hoe komen die dingen hier nu terecht!'

Donald heeft de bewegingen van de onbekende in de gaten gehouden en roept zachtjes: 'Volgens mij zijn het er twee en komen ze deze kant op'.

'Wat doen we met die zak', fluistert Koos.

'Laat maar even staan en we verstoppen ons achter die struiken', antwoordt Jeroen.

Hij vertrouwt het zaakje niet helemaal.

Eerst die vreemde inhoud van de plastic zak, en nu die twee gedaanten.

Wat moeten die hier in het park? Om deze tijd is het park voor publiek gesloten.

Vlug kruipen de jongens achter een paar flinke struiken en turen in het duister naar de schimmen die hun kant opkomen.

Uit de bewegingen kunnen ze opmaken dat er naar iets wordt gezocht.
De vrienden kijken elkaar aan en denken hetzelfde.
Die zijn op zoek naar de plastic zak met inhoud.
Wanneer de schimmen dichterbij zijn gekomen, zien de jongens dat het twee mannen zijn.
Een grote forse man en daarnaast een kleine magere.
'Hier moet het tocht ergens liggen', horen ze de kleine man met een piepstem zeggen.
'Jazeker, hier moet het ergens liggen'. doet de grote hem spottend na.
'Hoe vaak moet ik je nog zeggen dat je het spul niet zomaar ergens neer moet leggen'.
'Ik had het goed onder de struiken verborgen, wacht.... ik geloof dat ik hem zie', zegt de kleine en loopt een paar passen in de richting van de struiken waarachter de jongens verscholen zitten.
De vrienden houden de adem in en verroeren zich niet.
De man blijft op slechts enkele meters van de jongens stilstaan.
Hij schuift een paar takken aan de kant en roept: 'Het is de zak niet, het is een witte plastic ball'
Woedend geeft hij een trap tegen de bal die over de hoofden van de vrienden het park in vliegt.
'Ik heb de zak', roept de grote man. 'Kom maar hier'.
De kleine loopt terug en wanneer hij bij de grote man staat, haalt deze zijn voet uit en trapt hem onder zijn achterste.
Hij springt met een gil een eindje vooruit.
Ondanks de spanning kunnen de jongens het niet laten zacht te grinniken.
De mannen lopen mopperend weg en de vrienden halen opgelucht adem.
'Wat doen we nu', vraagt Donald en kijkt de andere twee aan.
'Eigenlijk ben ik wel benieuwd wat ze met die zak gaan doen, want volgens mij is dit geen zuivere koffie', antwoordt Jeroen.
Koos kijkt bedenkelijk en zegt: 'Maar we moeten ook naar huis. Straks krijgen we op onze kop dat we te laat zijn'.
'Ben jij dan niet nieuwsgierig?' vraagt Donald.
'Ja natuurlijk, maar laten we het dan niet te laat maken', antwoordt Koos.
De jongens kunnen de twee mannen al bijna niet meer zien.
Vlug sluipen ze van boom tot boom om de mannen niet te laten merken dat ze hen volgen.
'Ik heb zo'n gevoel dat ze naar de kapel gaan', zegt Jeroen.
Even lijkt het erop dat de mannen zullen doorlopen, maar dan slaan ze toch af en lopen over het grindpad in de richting van de kapel.

In de invallende duisternis heeft het, in Romeinse stijl uitgevoerde bouwwerk, een machtig en geheimzinnig uiterlijk.
Overdag staat de in 1934 gebouwde kapel statig te pronken aan de rand van het met

veel bomen en struiken aangelegde park.

De hoofdingang is afgesloten door een ijzeren hek, met daarachter hoge houten deuren die, wanneer de kapel niet in gebruik is, altijd op slot zijn.

De hoofdingang is de enige ingang en leidt naar de open ruimte die in het midden is gelegen.

'Nu over het gras, anders horen ze ons', fluistert Jeroen tegen de zijn vrienden die vlak achter hem lopen.

De twee mannen blijven even staan en slaan voor de ingang van de kapel linksaf een smal pad in dat langs de buitenmuur loopt.

'Ze kunnen straks niet verder, dit pad loopt dood', fluistert Donald en Jeroen bij zijn arm.

Voor de jongens is dit bekend terrein.

Vaak spelen ze hier rovertje, hoewel het eigenlijk niet mag. Ook heeft de beheerder van het park hen een paar keer weggestuurd.

Ze sluipen nog een stukje verder tot achter een paar struiken waar ze nog net zicht op het pad hebben.

De beide mannen stoppen halverwege het pad en kijken loerend om zich heen.

Dan bukt de grote man zich, maakt vegende bewegingen over de grond en tilt dan iets omhoog.

Het lijkt wel een luik.

De drie vrienden zitten met de mond wagenwijd open van verbazing naar de verrichtingen van de mannen te kijken.

In een mum van tijd lijken de twee mannen door de aardbodem verzwolgen te zijn.

'Nu hebben we hier zo vaak gespeeld, maar ik heb nog nooit een luik of iets dergelijks op deze plaats gezien', zegt Donald.

'We hebben er ook nooit naar gezocht', antwoordt Jeroen.

De jongens komen achter de struiken vandaan en overleggen wat ze verder zullen doen.

'We moeten naar huis toe, het eten zal wel klaar staan', zegt Koos en loopt naar het grindpad.

'Ik ben anders ontzettend nieuwsgierig wat die mannen hier uitspoken. Volgens mij zijn het een stelletje misdadigers', zegt Donald.

Jeroen knikt dat hij het met Donald eens is.

Even twijfelen ze nog wat ze zullen doen, maar dan hakt Jeroen de knoop door en zegt: 'We bespreken onderweg naar huis wel wat we verder gaan ondernemen'.

Ze haasten zich naar de uitgang van het park.

'We kunnen morgenvroeg gaan kijken, het is zaterdag en we hoeven immers ook niet te voetballen', zegt Koos.

Door de spanning zijn ze helemaal vergeten om de bal mee te nemen.

'We zijn jouw bal vergeten', zegt Jeroen en maakt aanstalten om terug het park in te lopen.

Donald is er niet van onder de indruk en zegt: 'Als we morgenvroeg toch naar de kapel gaan, kunnen we dan de bal wel meenemen. Vannacht zal niemand hem meenemen'.

De jongens spreken met elkaar af dat ze met niemand over de gebeurtenissen zullen praten.

Eerst willen ze zelf de zaak onderzoeken, want stel je voor dat het allemaal niets voorstelt.

Om negen uur morgenvroeg zullen ze bij Jeroen komen om daarna de omgeving van de Bonifatiuskapel aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Jeroen kan onder het avondeten zijn gedachten maar niet van het gebeurde afhouden. Traag prikt hij in de aardappels op zijn bord en kijkt afwezig naar het tafelkleed.

'Heb je geen trek', vraagt zijn moeder een beetje verbaasd.

Anders heeft Jeroen totaal geen problemen met zijn eten en heeft hij het meestal zijn bord als eerste leeg

'Hè...wat...!', reageert Jeroen en kijkt zijn moeder vragend aan.

'Je eten wordt helemaal koud. Ik heb het al langer voor je warm moeten houden. Ben je niet lekker of hebben jullie vanmiddag wat uitgespookt?', vraagt ze.

'Is er iets gebeurd Jeroen?', vraagt zijn vader met opgetrokken wenkbrauwen.

'Hij heeft vast met zijn vriendinnetje gewandeld', plaagt zijn jongere zusje Wieteke.

'Ach, hou op flauwerd!', zegt Jeroen bits.

Hij wil graag vertellen wat hen vanmiddag is overkomen, maar hij heeft met Donald en Koos de afspraak gemaakt dat ze er met niemand over zouden praten.

Vlug eet hij zijn bord leeg en kruipt in een gemakkelijke stoel die in de hoek van de kamer staat.

Hij wil nog even een stuk lezen in het boek dat hij op zijn verjaardag heeft gekregen.

Het gaat over een zwarte jongen die in het boek vertelt over zijn ervaringen met sommige blanke mensen die hem pesten en uitschelden.

En dat alleen omdat hij een andere huidskleur heeft.

'Wat kunnen mensen toch gemeen zijn', denkt Jeroen.

Hij moet aan zijn vriend Donald denken.

Die is ook zwart, maar wat maakt het nu uit welke huidskleur je hebt.

Het gaat er toch om hoe de mensen zelf zijn en Donald is gewoon een hele fijne vriend.

'Zeg heb je dat ook gelezen?', vraagt moeder aan vader die in de krant zit te lezen.

'Wat bedoel je?', vraagt vader terwijl hij over het nieuwsblad kijkt.

'Dat stukje over die inbraken die er de laatste tijd in de stad worden gepleegd. Er is tegenwoordig ook niets meer veilig', antwoordt moeder.

Vader bladert door de krant
'Ja, hier staat het', zegt hij en leest hardop voor wat er staat.

INBREKERS SLAAN WEER HUN SLAG

Er schijnt geen eind te komen aan de inbraken die er in onze stad worden gepleegd. De brutale dieven hebben de afgelopen dagen weer bij diverse bedrijven en particulieren ingebroken en voor een aanzienlijk bedrag aan goederen en geld meegenomen.

Hoewel de politie al het mogelijke doet om de inbrekers te pakken te krijgen, ontbreekt nog ieder spoor.

De politie staat dan ook voor een raadsel.

Het raadsel zal toch spoedig opgelost moeten worden omdat veel mensen 's avonds hun huis niet meer durven te verlaten uit vrees dat de inbrekers anders ook bij hen een bezoek zullen brengen.

Seroen doet alsof hij zit te lezen, maar ondertussen heeft hij met gespitste oren zitten luisteren naar wat zijn vader voorleest.

Vader en moeder praten nog na over de inbraken en of ze ook iets aan de beveiliging in huis moeten doen.

Jeroen denkt aan de twee mannen die ze vanmiddag zijn gevolgd.

Zouden die er wat mee te maken hebben?

Moet hij de gebeurtenissen niet aan zijn ouders vertellen?

Allerlei vragen komen in zijn hoofd op.

Misschien is het allemaal niet zo belangrijk en bovendien heeft hij de anderen beloofd er niet over te praten.

'Mag ik de krant even inkijken?', vraagt Jeroen aan zijn vader.

'Natuurlijk, maar ik wil hem zo wel terug.'

Hij leest nog eens het stukje in de krant over de inbraken.

Veel wijzer wordt hij niet van wat er staat geschreven.

'Zullen we voordat we naar bed gaan nog een spelletje doen?', vraagt Wieteke.

'Nee, ik heb geen zin', antwoordt Jeroen. 'Ik wil nog televisie kijken!'

Hij volgt een serie op de televisie over een stel jongens die voor detective spelen en proberen een paar misdadigers te ontmaskeren.

Gespannen volgt hij de verrichtingen van de jongens, die van het ene avontuur in het andere verzeild raken.

Dat zou hij ook wel eens willen meemaken, maar ja het is maar een film en dergelijke dingen gebeuren toch niet in het echt...

Hoofdstuk 2

De onderaardse gang

'Jeroen...Jeroen...wakker worden, het is acht uur. Je wilt er toch vroeg uit!', roept moeder.

Jeroen schrikt wakker, wrijft zich in de ogen en draait zich dan weer om.

Het is immers zaterdag en dan kan hij toch wat langer in bed blijven liggen.

Ineens schiet hem te binnen dat hij met Donald en Koos heeft afgesproken om deze morgen op onderzoek te gaan.

Vlug springt hij uit zijn warme bed en gaat naar de badkamer om zich te wassen.

Het koude water maakt hem klaarwakker.

Beneden smeert hij een paar boterhammen en haalt al etend zijn laarzen uit de schuur.

Het is een mooie heldere dag en hij snuift de frisse ochtendlucht met diepe halen naar binnen, pakt een beker melk uit de koelkast en loopt ermee naar de kamer.

Het is nog geen half negen, dus kan hij nog even lezen.

Hij zit goed en wel in de stoel of daar hoort hij het bekende fluitje van Donald.

'Die zijn ook vroeg', mompelt hij in zichzelf en loopt naar de voordeur.

Donald en Koos staan op de stoep voor het huis te wachten.

'Hoi...slaap uit?', vraagt Koos met een grijns op zijn gezicht.

'Het is nog wel vroeg hoor, het lag zo lekker', antwoordt Jeroen.

'Dan slaap je morgenvroeg maar uit, luiwammes', plaagt Donald.

De jongens lopen de straat in die naar de kapel loopt.

'Hebben jullie dat stukje in de krant ook gelezen?', vraagt Jeroen.

'Je bedoelt dat over die inbraken? Bij ons thuis hadden ze het er ook al over. Ze willen zelfs een extra slot op de deuren laten maken', antwoordt Donald.

'Bij ons is dat allemaal niet nodig', zegt Koos beslist. 'De hond pakt ze zodra ze ook maar één voet binnen de deur zetten'.

De jongens zijn zo bezig met het verhaal van de inbrekers, dat ze ongemerkt al bij de ingang van het park zijn aangekomen.

De omgeving ziet er bij daglicht heel anders uit dan gisteravond toen ze in het donker naar de bal zochten.

Zonder dat er gesproken wordt, lopen de drie vrienden in dezelfde richting; het pad aan de linkerkant van de hoofdingang.

De herfst heeft al talloze bladeren van de bomen gerukt, zodat ze nu een kleurig schouwspel vormen op het gras en het pad.

De jongens letten op allerlei zaken waar ze anders nooit naar omkeken.

Ze proberen sporen te vinden van de twee mannen.

Donald verbreekt de stilte: 'Volgens mij was het hier ergens in de buurt'.

Ze staan halverwege het pad bij een kleine uitbouw van de kapel.

Ze zoeken naar aanwijzingen waar het luik zich zou moeten bevinden.

Duidelijk hebben ze gisteren die grote man iets zien optillen en toen waren de mannen ineens verdwenen.

'Als hier ergens een luik zit, dan hebben ze het verdraaid goed verborgen', zegt

Jeroen.

Koos is een paar stappen doorgelopen en schopt met zijn laarzen door bladeren en takjes die op de grond liggen.

Plotseling bukt hij zich en graait met zijn handen tussen de graspollen.

'Hebbes!', roept hij luid en begint de planken schoon te vegen.

Donald en Jeroen komen vlug dichterbij en helpen de graspollen te verwijderen.

'Dit hebben ze heel goed verborgen', zegt Donald en pakt een metalen ring beet die aan de ene kant van het luik zit.

Hij moet enige kracht gebruiken om het luik omhoog te trekken.

'Moet je eens kijken!', roept hij uit. 'Hier zit een gang onder!'

Nieuwsgierig loeren de jongens in het zwarte gat waaruit een muffe geur opstijgt.

'Hier ga ik niet zomaar in!', zegt Koos. 'Je kunt daar geen hand voor de ogen zien!'

'Ik loop vlug naar huis en haal mijn zaklantaarn op', zegt Jeroen en onder het weglopen roept hij nog tegen Donald en Koos dat ze het luik eerst weer moeten sluiten.

Je weet immers niet wie er in het park komt en pottenkijkers kunnen ze nu niet gebruiken.

Hijgend loopt Jeroen de keuken binnen en sprint de trap op naar zijn slaapkamer.

Hij pakt zijn zaklantaarn en probeert of deze nog genoeg licht geeft.

Er komt slechts een zwak schijnsel uit.

'Verdraaid!', mompelt hij. 'Waarom moeten die batterijen uitgerekend nu bijna leeg zijn!'

Hoe moet hij zo gauw aan nieuwe komen?

In gedachten gaat hij alle apparatuur na die in huis staat waar batterijen in kunnen zitten.

Op de slaapkamer van zijn ouders staat een draagbare radio, en volgens hem speelt die ook op batterijen.

Hij loopt er heen, pakt de radio en haalt ze eruit. 'Ze moeten er straks wel weer in', denkt hij en loopt naar zijn eigen kamer.

'Wat spook jij daar boven uit?', roept moeder onder aan de trap.

'Eh... ik zoek iets om mee te spelen!'

Hij stopt de zaklantaarn onder zijn jas om bij voorbaat lastige vragen te voorkomen.

Uit de hoek van de kamer pakt hij zijn plastic buis waarmee ze besjes en papieren pijltjes schieten.

'Tot straks, we spelen krijgertje', zegt Jeroen tegen zijn moeder die in de keuken aan het afstoffen is.

'We eten om twaalf uur', roept ze nog voordat hij de deur achter zich dichttrekt.

Hij kijkt nog even om en zet het dan op een lopen.

Met een snelheid waar een haas jaloers op zou zijn, vliegt Jeroen het park in.

Donald en Koos zitten op een bankje voor de kapel al ongeduldig op hem te

wachten.

'Wat duurde dat vreselijk lang' zegt Donald.

'De batterijen in mijn zaklantaarn waren leeg, dus moest ik ze uit de radio van mijn vader lenen', antwoordt Jeroen.

'En wat ben je daar mee van plan?', vraagt Koos en wijst op de plastic buis die Jeroen in zijn hand heeft.

'Ben je bang dat je spinnen in die gang tegenkomt?', lacht hij.

'Dacht je dat soms?', zegt Jeroen en doet alsof hij Koos een tik op zijn hoofd wil geven.

'Nee, mijn moeder werd nieuwsgierig en daarom heb ik dit als een soort dekmantel meegenomen.'

Donald opent het luik en Jeroen schijnt met de lantaarn in het donkere gat.

'Er staat een trapje aan deze kant, kijk maar', zegt hij en schijnt op een houten trapje dat tegen de wand staat.

'Zullen...we...dan maar', zegt Koos met toch een wat onvaste stem.

Eén voor één dalen de jongens de trap af en Donald trekt als laatste het luik achter zich dicht.

Het is ineens angstig donker en alleen het schijnsel van de lantaarn zorgt ervoor dat ze iets kunnen zien.

Doordat Jeroen met de lantaarn heen en weer beweegt, maken de jongens grote schaduwen op de wanden.

Het is kil en vochtig onder de grond. Ze rillen, en dat komt niet alleen door de kou.

De wanden van de onderaardse gang bestaan uit planken en palen die het plafond stutten, dat ook uit planken bestaat.

Er is geen spoor te bekennen van de eventuele buit van de twee mannen.

'Wie weet waar die gang uitkomt en hoe lang hij eigenlijk is', zegt Koos.

'Daar komen we gauw genoeg achter', antwoordt Jeroen en loopt achter de lichtbundel van zijn lantaarn aan.

De jongens kunnen rechtop lopen, maar een volwassen persoon zal zich toch moeten bukken.

Ze schuifelen achter elkaar door de gang. Plotseling blijft Jeroen staan en Donald botst tegen hem op.

'Kijk... daar zit een deur', fluistert Jeroen.

Waarom hij fluistert weet hij eigenlijk zelf niet. Misschien komt het door de spanning, want wie had dit hier verwacht.

'En...nu...?', fluistert Donald terug.

'We gaan verder en kijken of die deur ook open wil', zegt Jeroen vastberaden.

Voorzichtig lopen ze naar de zware houten deur met grote metalen hengsels.

Jeroen pakt de kruk beet en begint te duwen.

Hij krijgt bijna geen beweging in de deur.

'Jongens... help even, dit kreng is loodzwaar!', zegt hij tegen Donald en Koos die vlak

achter hem staan.

Hij geeft zijn zaklantaarn aan Koos en samen met Donald begint hij te duwen.

Krakend en piepend schuift de deur langzaam naar binnen.

Halverwege de opening blijft hij steken en is er geen beweging meer in te krijgen.

De ruimte is echter voldoende om een persoon door te laten.

Jeroen schijnt door de opening en slaakt een luide kreet van verbazing.

'Allemachtig!', roept hij. 'Moet je voor de aardigheid hier eens kijken!'

Koos en Donald kijken nieuwsgierig over de schouders van Jeroen naar wat het heen en weer bewegende licht onthult.

Achter de half openstaande deur bevindt zich een vrij grote ruimte.

Wanneer de jongens zien wat er tegen de ene wand van de ruimte staat, zijn ze een moment sprakeloos.

Met stijgende verbazing kijken ze naar de dozen en zakken die daar staan.

Jeroen verlicht een ander deel van de ruimte.

'Kijk, daar staat een soort gaslamp!', zegt Donald en loopt naar een kist die in het midden van de ruimte staat.

Hij draait aan een knop en ze horen een sissend geluid.

'Hier liggen de lucifers', zegt Koos terwijl hij het doosje van de kist pakt en kijkt of er nog wat inzit.

'Zo te zien is het een vrij nieuwe lamp, laten we hem aansteken', zegt Jeroen.

De lucifers zijn onder de grond vochtig geworden en het lukt de vrienden dan ook eerst niet om ze aan te steken.

Eindelijk heeft Koos een brandende lucifer in de hand en steekt hij het gaslampje aan.

De lamp verspreidt een helder licht en de jongens hebben nu de gelegenheid om eens goed om zich heen te kijken.

De oppervlakte van de ruimte is zeker vier bij vier meter.

De vloer bestaat uit stenen en de wanden zijn deels uit hout en deels uit steen.

Tegen de ene wand staan de dozen en zakken die ze al eerder hebben gezien.

Donald loopt naar een hoek en ziet dat er luchtbedden en slaapzakken op de grond liggen.

De ruimte is zo ingericht dat enkele personen gelegenheid hebben om te overnachten.

Ook staan er pakken en blikken met levensmiddelen, een gaskachelkje en een kooktoestel.

'Dit is anders een mooi hol voor ons', zegt Koos opgetogen terwijl hij met Jeroen naar de dozen en zakken loopt.

Ze komen ogen tekort bij het zien van alle zaken die erin zitten.

Sieraden, horloges, radio's, antieke voorwerpen en ga zo maar door.

'Hier staat niet voor een paar gulden, dit is een klein kapitaal', zegt Jeroen en bekijkt een prachtige antieke klok.

Donald heeft de zakken bekeken en houdt triomfantelijk een witte plastic zak omhoog.

'Herkennen jullie dit?', vraagt hij.

'Dat is die zak waaraan jij je gistermiddag hebt bezeerd', zegt Koos en loopt naar hem toe.

De inhoud bestaat uit een stel schitterende goudgele kandelaars.

'Vermoeden jullie ook wat ik ervan denk?', vraagt Donald nadat ze een groot aantal dozen en zakken hebben opengemaakt.

'Ja... het kan haast niet anders of we hebben hier te maken met de beruchte inbrekers', antwoordt Jeroen.

'We moeten de politie waarschuwen', zegt Koos.

Jeroen denkt echter aan die serie op de televisie.

Die jongens hadden ook iets ontdekt en probeerden zelf de misdadigers te ontmaskeren en over te leveren aan de politie.

Gisteravond nog dacht hij dat zulke zaken alleen in een film konden gebeuren, maar nu staan ze in een hol onder de grond met een partij gestolen goederen.

Nu zijn ze ook iets op het spoor en dan direkt naar de politie lopen?

Dat kan toch altijd nog als het gevaarlijk begint te worden.

'Nou, wat doen we?', vraagt Donald.

'Voelen jullie er ook voor om de zaak nog even aan te zien en dan pas naar de politie te gaan?', vraagt Jeroen op zijn beurt aan de twee anderen.

'Stel je voor dat die kerels gevaarlijk zijn en misschien hebben ze wel wapens bij zich.

Ik stel voor om nu naar de politie te gaan', zegt Koos beslist.

Het is natuurlijk wel spannend om voor detective te spelen, maar kerels die zo brutaal zijn, hebben vast een enorme hekel aan jongens die zich met hun zaken bemoeien.

Donald voelt meer voor het idee van Jeroen om eerst de kat uit de boom te kijken en dan de politie te waarschuwen.

Even lijkt het erop dat de jongens het niet met elkaar eens kunnen worden.

Ze zijn echter lang genoeg goede vrienden om hier geen ruzie over te maken.

Koos prakkizeert zich suf hoe ze het misschien anders kunnen aanpakken.

Hij wil zijn vrienden niet in de steek laten en ook wel graag met ze meedoen, maar aan de andere kant ziet hij meer gevaar in de situatie dan Jeroen en Donald.

'Ik heb een plan!', roept hij opgetogen en de jongens gaan op de kist zitten om te luisteren naar wat Koos vertelt.

'Bij ons in de buurt woont een journalist van het nieuwsblad en ik ken hem vrij goed.

Misschien kunnen we eens met hem gaan praten?'

Donald onderbreekt hem en zegt: 'Ja, die moeten we er nodig bij halen dan kunnen we het helemaal wel vergeten'.

'Laat me nu uitspreken!', zegt Koos geprikkeld en gaat verder met het uitleggen van zijn plan.

'Die journalist wil vast wel een goed verhaal schrijven en als hij ons wil helpen om dit

uit te pluizen, kan hij er een prachtig verhaal van maken'.

Donald en Jeroen zwijgen en denken na.

Dan neemt Jeroen het woord: 'Koosje, dat lijkt mij eerlijk gezegd helemaal niet zo'n gek plan.

Ik vind het prima, alleen met de voorwaarde dat hij niemand iets over deze zaak vertelt'.

De jongens komen overeen dat ze met de journalist gaan praten en hem eerst zullen vragen om het geheim te houden.

Zo niet, dan zeggen ze niets en gaan ze zelf verder speuren.

Ze zetten in de ruimte alles weer op de juiste plaats en passen op dat ze geen sporen achterlaten.

Ze willen de kerels in de waan laten dat niemand van het bestaan van deze ruimte afweet.

De jongens werpen nog een laatste blik door de ruimte en trekken dan de zware deur achter zich dicht.

Voorzichtig opent Jeroen het luik en door een kier gluurt hij spiedend om zich heen.

Niemand te zien.

De drie vrienden klimmen uit de gang en staan weldra op de begane grond.

Het luik dekken ze af met graspollen, takjes en bladeren en niemand kan zien dat ze hier zijn geweest.

Rustig lopen ze het pad af in de richting van de uitgang van het park.

Plotseling blijft Koos staan en zegt angstig: 'Kijk... daar stopt een auto'.

Naast de stenen palen van de ingang blijft een grote witte auto staan.

'Jij begint spoken te zien', zegt Jeroen geruststellend. 'Die mensen komen volgens mij gewoon een paar foto's nemen.

Toch blijven de jongens staan en kijken wat er gebeurt.

Een ouder echtpaar stapt uit de auto. De man draagt een fototoestel om zijn hals.

Ze lopen het park in, in de richting van de kapel.

'Zei ik het niet, je ziet hier wel vaker mensen die een foto van de kapel komen maken', zegt Jeroen.

De jongens groeten het echtpaar en ze lopen verder in de richting van het huis van de journalist.

'Hoe goed ken jij die journalist eigenlijk?', vraagt Donald aan Koos.

'Ik heb hem een keer gevraagd of ik mocht komen kijken hoe de krant gemaakt wordt.

Hij heeft me toen het hele bedrijf laten zien en alles uitgelegd.

Af en toe mag ik hem helpen met een klusje en volgens mij is het best een geschikte kerel', antwoordt Koos.

Het antwoord van Koos neemt bij Donald de nog aanwezige twijfels weg en de drie vrienden lopen keuvelend verder.

Hoofdstuk 3

Een teleurstelling

Koos drukt op de deurbel naast het naambordje waarop staat: O. Brandsma, journalist.

Even later wordt de deur geopend en in de deuropening verschijnt een man met kort stekelig haar.

Een keurig verzorgd baardje siert zijn kin en op zijn neus heeft hij een bril met ronde glazen.

Vanachter die ronde glazen kijken zijn ogen de jongens onderzoekend aan.

'Hallo jongens, há die Koos', zegt hij vriendelijk.

'Wat kan Otto Brandsma voor jullie doen?'

De jongens kijken elkaar aan om te zien wie het woord zal voeren.

'Kunnen we even met u spreken?', vraagt Jeroen.

'Natuurlijk, kom erin dan gaan we naar mijn werkkamer', antwoordt de journalist.

De jongens volgen hem naar de kamer waar ze een stoel aangeboden krijgen.

Ze kijken om zich heen en verbazen zich een beetje hoe netjes alles eruit ziet.

Koos had verteld dat Brandsma vrijgezel is en eigenlijk hadden ze verwacht dat het hier een rotzooitje zou zijn.

'Vertel eens, wat willen jullie aan mij kwijt.

Iets voor de krant misschien?', vraagt de journalist.

Hij neemt plaats achter zijn bureau en kijkt de jongens beurtelings aan.

'Nee, niet iets voor de krant, maar voordat we u iets vertellen, moet u ons beloven dat het onder ons blijft en dat u het aan niemand zult vertellen', begint Jeroen.

Brandsma kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar de jongens en zegt: 'Dat hangt er helemaal vanaf waar het over gaat. Het klinkt nogal geheimzinnig zoals je het vraagt.

Hebben jullie iets uitgespookt?'

Koos stoot Jeroen aan en zegt: 'Vertel het verhaal nu maar, we zitten hier en kunnen toch moeilijk zonder iets te zeggen weer weggaan!'

Jeroen kijkt naar Donald en deze knikt dat hij het ermee eens is.

Jeroen begint zijn verhaal bij de gebeurtenissen gistermiddag en vertelt verder wat ze vanochtend ontdekt hebben in de ondergrondse ruimte.

De journalist onderbreekt hem niet en maakt terwijl hij zit te luisteren een paar aantekeningen.

Af en toe springen Donald en Koos bij met aanvullingen op het verhaal dat Jeroen vertelt.

Wanneer Jeroen klaar is, legt Brandsma zijn pen neer en krabt zich achter zijn oor.

Hij kijkt Jeroen strak aan en zegt: 'En dit hele verhaal moet ik zomaar geloven?'

'Natuurlijk moet u dat geloven!', spat Jeroen op. 'Of denkt u soms dat ik het allemaal uit mijn duim zit te zuigen!'

'Kom we gaan hier weg', zegt Donald en maakt aanstalten om de kamer te verlaten.

'Ho, ho, ho, rustig... rustig jongens', sust de journalist. 'Zo heb ik het niet bedoeld. Ik wilde alleen maar zeggen dat het verhaal nogal ongeloofwaardig op mij overkomt en van een onderaardse ruimte in het park bij de kapel heb ik nog nooit gehoord'.

'Wij wisten het ook niet en toch spelen we er vaak', zegt Donald.

'Jullie vermoeden dat die spullen die in de ruimte staan afkomstig zijn van de inbraken die in onze stad zijn gepleegd?', vraagt Brandsma.

De jongens knikken vol overtuiging.

'Eerlijk gezegd hebben jullie me wel nieuwsgierig gemaakt en wil ik zelf de tunnel ook wel eens bekijken', zegt Brandsma.

'Dan gaan we er direct naar toe', zegt Koos en springt uit zijn stoel.

De journalist schudt met zijn hoofd en zegt: 'Ik moet straks nog naar een opening en dat kan een paar uurtjes duren. Jullie moeten eerst eten en laten we afspreken dat we om een uur of drie met ons vieren een kijkje gaan nemen'.

'Afgesproken en... u belooft dat u er met niemand over spreekt?', vraagt Jeroen voor de zekerheid.

'We behoren de politie in te lichten en die het te laten uitzoeken, maar ik vind het ook wel spannend en wie weet zit er een leuk verhaal in', antwoordt Brandsma.

'Hebben jullie zin in een glas frisdrank', vraagt hij aan de jongens.

'Ja, lekker', roepen ze in koor en gaan er gemakkelijk bij zitten.

'Ik heb hier een paar mappen met gegevens over de aanleg van het park en de bouw van de kapel. Bekijk die maar even, dan haal ik ondertussen wat drinken'.

De journalist loopt naar de grote kast en haalt er twee mappen uit die vol zitten met boekjes en krantenknipsels.

Hij verlaat de kamer en de jongens sneupen in de mappen. Er zit een wereld aan gegevens in over het park en de kapel.

'Moet je eens horen', zegt Donald en leest een stukje voor.

'Het park is in 1925 aangelegd vlakbij de bron waar volgens een legende de bisschop Bonifatius in 754 werd vermoord. De kapel in het park werd in 1934 voltooid en moest Dokkum weer maken tot een echte bedevaartplaats'.

'Daar wist ik niets van', zegt Koos en ook Jeroen schudt met zijn hoofd.

Anders zouden de jongens de knipsels niet eens bekeken hebben, maar nu lezen ze vol interesse. Natuurlijk zijn ze ook benieuwd of er iets vermeld staat over de onderaardse gang en de ruimte.

'En jongens, interessant?', vraagt de binnenkomende Brandsma die de jongens een glas drinken geeft.

'Ja, mogen we die mappen straks meenemen?', vraagt Jeroen. 'Dan kunnen we het nog eens rustig doorlezen'.

'Natuurlijk, natuurlijk, misschien komen jullie nog iets aan de weet', antwoordt de journalist.

De vrienden drinken hun glas leeg en verlaten de journalist.

Wanneer Jeroen thuiskomt, legt hij de zaklantaarn in de schuur en stapt de keuken binnen.

'Mooi op tijd', zegt moeder. 'Het eten is klaar, dus we kunnen direct beginnen. O ja, voordat ik het vergeet, je ruimt na het eten eerst je kamer op. Wat heb je daar een rotzooi liggen, ik kan haast niet meer om je bed heen'.

Een beetje gelijk heeft moeder wel, want de kamer van Jeroen herbergt een hoop dingen die hij graag wil bewaren. Het komt hem alleen niet zo goed uit om dat vanmiddag op te ruimen.

'Mag het morgen ook?', vraagt hij.

'Dat zei je vorige week ook toen ik het je vroeg, en toen heb je het ook niet gedaan. Even flink aanpakken dan is het zo gebeurd', antwoordt moeder streng.

Jeroen mort wat, maar hij weet dat hij er niet onderuit kan.

Na de bruine bonen met spek gaat hij vlug naar boven en begint aan de grote schoonmaak.

Gelukkig heeft hij een grote klerenkast op zijn kamer en hij propt het onderste gedeelte vol met allerlei spulletjes.

Opruimen is wat anders, maar het lijkt in ieder geval opgeruimd.

Jeroen gaat op bed liggen en opent de meegenomen mappen. Al gauw is hij helemaal verdiept in de geschiedenis van het park en de kapel. Nergens komt hij echter iets tegen dat een verklaring zou kunnen zijn voor die onderaardse gang. De tijd vliegt voorbij en net als hij op het punt staat om naar beneden te gaan, komt zijn moeder de trap oplopen en stapt zijn kamer binnen.

'Zooo... netjes hoor', zegt ze en kijkt goedkeurend de slaapkamer rond. 'Waar heb je al die rotzooi gelaten?'

'Eh... opgeruimd', zegt Jeroen en loopt vlug de trap af. Het is al half drie, hij moet opschieten.

Hij gaat naar de schuur, pakt de zaklantaarn en hij wil vlug het tuinpad aflopen. Er klinkt echter een venijnige tik tegen het slaapkamerraam en wanneer Jeroen omkijkt, ziet hij zijn moeder voor het geopende raam staan.

'Noemen we dat opruimen mijnheer Jeroen?', roept ze. 'Terugkomen en ook die klerenkast leeghalen!', zegt ze een beetje boos.

'Alsjeblieft ma, ik beloof dat het straks goed zal doen en zo niet dan beloof ik dat ik volgende week de hele week zal afwassen', zegt Jeroen met een smekend gezicht.

Moeder kan een glimlach niet onderdrukken wanneer ze het hoofd van Jeroen ziet.

'Toneelspeler!', roept ze, 'het is goed, maar reken erop dat ik je aan je belofte zal houden'.

Jeroen haalt opgelucht adem en loopt fluitend weg. Onderweg treft hij Donald en Koos en samen lopen ze naar het park.

'Heb je nog iets in de mappen van de journalist ontdekt?', vraagt Koos.

'Er staan heel wat interessante dingen in, maar niets over een tunnel of zo', antwoordt Jeroen.

Wanneer de drie vrienden in de buurt van het park zijn aangekomen, zien ze een groen Volkswagenbusje voor de ingang staan. De motor wordt gestart en langzaam rijdt het busje weg.

De jongens gaan op een bankje zitten in afwachting van de komst van de journalist. 'Hoe laat is het?', vraagt Donald terwijl hij de arm van Koos pakt om op diens horloge te kijken.

Het is bijna drie uur en nog geen Brandsma te bekennen. De jongens worden ongeduldig en om tien over drie besluiten ze om alvast het park in te gaan. Dan wordt er geclaxonneerd en zien ze een auto naderen. De auto stopt en de journalist stapt uit. 'Sorry jongens, het is wat later geworden. Het duurde allemaal langer dan ik had verwacht', verontschuldigt hij zich.

Het is rustig in het park en er is niemand te zien. Ze lopen rechtstreeks naar de linkerkant van de kapel.

Jeroen en Donald halen de graspollen, takjes en bladeren van het luik af.

'Hier staan afdrukken van autobanden', zegt Koos. 'Volgens mij waren die er vanmorgen nog niet'.

'Daar heb ik niet zo goed op gelet', zegt Jeroen en hij gaat verder met het schoonmaken van het luik.

'Dit is prima verstopt', merkt Brandsma op en hij helpt een handje door het luik aan de metalen ring omhoog te trekken. Jeroen knipt zijn zaklantaarn aan en gaat als eerste de trap af.

Brandsma kan niet rechtop lopen en moet zich bukken in de donkere gang. Ze schuifelen de gang in. Plotseling blijft Jeroen staan en roept:

'De deur staat open!'

Hij schijnt met de lantaarn op de openstaande deur. 'We hebben hem vanmorgen anders goed dichtgedaan', zegt Donald.

Vlug lopen ze verder en komen in de ruimte waar de inbrekers hun opslag hebben.

'Da... da... dat kan niet', stamelt Jeroen en slaat zich met de hand op het voorhoofd.

Stomverbaasd kijken de drie vrienden naar de wand waartegen vanmorgen nog de dozen en zakken stonden. Er is geen doos of zak meer te bekennen.

Dit kan niet waar zijn!

Hoe is dit nu mogelijk?

De jongens kijken elkaar verbouwereerd aan en maken een verslagen indruk.

Hoofdstuk 4

Een vernuftig idee

'Wel jongens, waar zijn nu al die gestolen goederen?', vraagt Brandsma een spottend.

'Ik heb me niet gehaast om een leeg hol te bekijken'.

'Echt waar, vanmorgen stond alles er nog', zegt Jeroen teleurgesteld.

'Ik snap er niets van, de rest staat er nog wel', zegt Donald en hij wijst op de luchtbedden en de slaapzakken. Ook de radio, de kachel en de verlichting staan nog op hun plaats.

Brandsma steekt de gaslamp aan en loopt ermee naar de wand waar volgens de jongens de dozen en zakken hebben gestaan.

'Dus hier stond alles?', vraagt hij en schijnt met de lamp op de grond.

Koos zit gehurkt bij de wand en zoekt naar eventuele sporen van de verdwenen goederen.

Zo staan ze natuurlijk mooi voor aap bij de journalist. Eerst vertellen dat hij niets mag zeggen en dan komen ze hier en blijkt dat de hele handel verdwenen is. Niets, maar dan ook helemaal niets is er terug te vinden van de kostbare partij goederen. Wel ontdekken ze sporen op de grond die erop wijzen dat er dingen zijn weggesleept.

'Te laat...', zegt Jeroen en schudt zijn hoofd. 'Ze hebben alles weggehaald en dat nog wel op klaarlichte dag'.

'Misschien wel juist op klaarlichte dag, dan valt het niet op', geeft Brandsma als mogelijke verklaring.

'Zei jij daar straks niet iets over afdrukken van autobanden?', vraagt hij dan aan Koos.

'Ja, die lopen tot voor de ingang van de kapel', antwoordt Koos.

'De volkswagenbus, de volkswagenbus!', roept Donald opgewonden uit.

'Die stond voor de ingang van het park en toen wij dichterbij kwamen reed de bus weg'.

'Misschien waren die kerels klaar met inladen en zijn toen weggereden', vult Jeroen aan.

'Is jullie iets opgevallen aan het busje of de mensen die erin zaten?', vraagt de journalist. 'De mensen in het busje hebben we niet gezien, maar de kleur van het busje is groen', antwoordt Donald.

'Verder hebben we ook niet zo op dat busje gelet', zegt Jeroen en Koos schudt zijn hoofd dat hij verder ook niets weet.

'Daar schieten we niet veel mee op', zegt Brandsma.

'Wat doen we nu?', vraagt Koos aan de journalist die met gesloten ogen staat na te denken.

'Laten we alles eens op een rijtje zetten', antwoordt Brandsma.

'We nemen aan dat het hier inderdaad gaat om dieven die deze ruimte gebruiken als opslag- en schuilplaats. Het is dan ook zeer waarschijnlijk dat ze hier ook weer zullen terugkomen.

Het kan ook zijn dat het hen hier in Dokkum te heet onder de voeten is geworden en dat ze er haastig met de buit vandoor zijn gegaan. De enige manier om daarachter te komen is deze plaats een tijdje in de gaten te houden en af te wachten of ze ook nog terugkomen'.

'En als ze niet terugkomen, wat doen we dan?', vraagt Jeroen.

'Dan moeten we de politie inlichten', antwoordt de journalist.

'Ik ga hier vanavond posten. Jullie mogen van je ouders toch niet zo laat meer naar buiten', vervolgt hij.

De jongens protesteren heftig tegen dit voorstel. 'Wij willen ook helpen, wij zijn geen kleine jongens meer!', valt Jeroen uit.

'En wat wil je thuis vertellen waar je vanavond naar toe gaat?', vraagt Brandsma glimlachend.

De vrienden mopperen en morren terwijl ze de ruimte en de gang verlaten.

Het luik wordt weer gecamoufleerd en ze lopen naar de auto van de journalist.

'Kom morgenvroeg maar bij me langs, dan vertel ik jullie als eersten wat er is gebeurd', zegt hij.

'Ja, als eerste na u zeker!', zegt Jeroen knorrig.

'Nou, tot morgen', zegt Brandsma en hij stapt in zijn auto en rijdt weg.

'Die Brandsma doet net alsof wij maar kleine jongetjes zijn', zegt Koos. 'Dat plan van hem gaat mooi niet door. Wij zijn er vanavond ook bij'.

'Hoe wil je dat regelen. Onze ouders laten ons vanavond echt niet meer zo laat nog buiten rond lopen', zegt Donald en hij kijkt Koos vragend aan.

'Heel eenvoudig', zegt Koos. 'Jij zegt dat je bij mij slaapt, en ik zeg dat ik bij jou slaap en Jeroen zegt dat hij bij een van ons beiden slaapt'.

'Leuk bedacht, maar waar slapen we uiteindelijk dan vannacht als iedereen zegt dat hij bij een ander gaat slapen', vraagt Jeroen hoofdschuddend aan Koos.

'Eh... eh...!', Koos krabt zich tussen zijn hoofdharen en kijkt Donald en Jeroen met een beteuterd gezicht aan. Dan schieten ze alledrie in de lach.

'Mooie grappenmaker ben jij', zegt Jeroen lachend en slaat Koos op zijn schouder.

'Zouden we ook bij Brandsma mogen slapen, we kunnen het altijd even gaan vragen', oppert Donald.

'Ik vermoed dat hij dat niet wil, als je nagaat hoe hij daar straks reageerde', zegt Jeroen.

Ze moeten iets anders bedenken zodat ze toch bij de zaak betrokken blijven.

Opeens slaakt Jeroen een vreugdekreet: 'Joepiiiiii... ik heb het'.

'Wát heb je?', vraagt Koos en kijkt hem onderzoekend aan.

'Donald, jij bent nogal technisch aangelegd en je hebt toch ook een draagbare cassette recorder?', vraagt Jeroen.

'Wat wil je daar dan mee doen, ik snap er niets van', reageert Donald koel.

'Dat zal ik jullie uitleggen', zegt Jeroen en ontvouwt zijn plan.

'We maken een schakelaar en plaatsen die onder het luik. Zodra het luik wordt geopend, zet de schakelaar de cassette recorder, die we ergens in het hol verstoppert, in werking. We kunnen vanavond rustig thuis blijven en toch kunnen we precies horen of er iemand is geweest en wat er is gezegd. We draaien morgenvroeg het bandje af en het is dan net alsof we er zelf bij zijn geweest', besluit Jeroen zijn plan.

'Prachtig, een schitterend plan!', roept Koos enthousiast. 'Maar kán Donald zoiets voor elkaar krijgen?'

Donald knikt en zegt met overtuiging: 'Dat is niet zo'n groot probleem, ik heb het al eens eerder gemaakt. Ik moet wat extra materiaal en een schoon bandje hebben, dan is het zo voor de bakker'.

'Moeten we dit nog aan Brandsma vertellen?', vraagt Koos.

'Welnee, de kleine jongetjes mogen toch vanavond ook niet met hém mee', antwoordt Jeroen.

Snel lopen ze naar Donalds huis om de cassette recorder om te bouwen voor het af luisterwerk. Donald snuffelt even in wat boekjes met technische gegevens en pakt dan zijn gereedschap bij elkaar. In korte tijd heeft hij een prima af luisterapparaat in elkaar geknutseld. Het enige probleem is de schakelaar. Deze moet zo worden gemaakt dat, wanneer het luik wordt geopend, hij de cassette recorder in werking stelt en niet weer uitschakelt wanneer het luik weer wordt dichtgedaan. De jongens proberen het systeem uit en tot hun grote vreugde blijkt het te werken.

'We kunnen nu in ieder geval door middel van het cassettebandje vijfenveertig minuten meemaken van wat er zich onder de grond afspeelt', zegt Donald tevreden en ruimt zijn gereedschap op. De drie vrienden gaan die dag voor de derde maal naar de kapel en installeren de recorder en de schakelaar.

De draad, die van de schakelaar naar de recorder loopt, wordt zodanig weggewerkt dat niemand hem kan zien. Tevreden keren ze huiswaarts. Onderweg spreken ze af dat ze morgenvroeg om tien uur eerst bij Brandsma langs zullen gaan om diens bevindingen te horen en daarna zullen ze de recorder ophalen.

Thuis gekomen staat Jeroen een verrassing te wachten. Hij stapt de kamer binnen en zijn vader roept hem bij zich.

'Jeroen, heb jij de batterijen uit mijn draagbare radio ook gezien?'

Jeroen schrikt en zegt hikkend: 'Bat..te..rijen?', welke ...eh...batterijen?'

Ik wilde vanmiddag de radio aanzetten en toen kwam er geen geluid uit. Ik heb het hele geval uit elkaar gehaald en toen kwam ik er tenslotte achter dat de batterijen er niet meer in zaten', zegt vader boos.

Jeroen kan zich voorstellen dat zijn vader het niet zo leuk vindt dat hij de batterijen eruit heeft gehaald zonder het te zeggen.

'Ja, ik heb ze even geleend voor mijn zaklantaarn. We speelden een seinspel', liegt Jeroen en hij krijgt een vervelend gevoel in zijn buik.

'Wil je dat in het vervolg dan even vragen', doet vader het onderwerp af en verdiept zich verder in de krant. Jeroen gaat zitten en denkt na over de dingen die deze dag zijn gebeurd. Het is natuurlijk reuze spannend om dit allemaal mee te maken, maar aan de andere kant vindt hij het niet plezierig om steeds tegen zijn ouders te moeten liegen.

Hopelijk brengt de dag van morgen meer helderheid in de geheimzinnige zaak.

Hoofdstuk 5

Problemen in het duister

Er waait een zacht briesje door het in duister gehulde Bonifatiuspark. Het is niet overdreven koud, maar toch heeft Brandsma zich warm aangekleed. Volgens zijn horloge is het bijna elf uur.

Het valt de journalist tegen hoe weinig hij in het donker kan zien. Hij heeft geen zaklantaarn meegenomen omdat hij anders een nogal verdachte indruk zou maken. Hij is niet zo goed bekend in het park en het duurt dan ook niet lang of hij struikelt over een stenen opstapje en ligt languit in een paar struikjes. Hij bezeert zijn handen aan de stekels van de struik en slaakt een kreet.

'Verdikkeme... had ik toch maar een lantaarn meegenomen!'

Voorzichtig peutert hij de stekels uit zijn handen en hij loopt langzaam in de richting van het pad naast de kapel.

In de buurt van het luik kijkt Brandsma goed om zich heen op zoek naar een geschikte schuilplaats. Op korte afstand staan enkele dichte struiken en deze lijken de journalist uitermate geschikt om zich achter te verbergen. Hij maakt het zich gemakkelijk en wacht af.

Nadat er een uur is verstreken, is er nog niets gebeurd en Brandsma voelt zijn benen stijf worden van het wachten in de ongemakkelijke houding. Hij staat op om zijn benen te strekken en terwijl hij spiedend om zich heen kijkt, meent hij dat hij bij de bomen verderop iets ziet bewegen. Hij duikt weer achter de struiken en verwacht dat de twee mannen ieder moment zullen opduiken. Er gebeurt echter niets.

'Dan is het zeker de wind geweest', denkt Brandsma en komt weer achter de struiken vandaan. Hij loopt een eindje over het pad om zich een beetje warm te lopen. Het is maar goed dat hij zich extra warm heeft aangekleed, anders was hij nu al helemaal verkleumd.

Plotseling hoort de journalist achter zich geritsel en met een ruk draait hij zich om. Hij tuurt in het duister, maar het enige dat hij ziet zijn de bomen en struiken. Voorzichtig loopt hij op zijn tenen in de richting vanwaar hij het geluid heeft gehoord. Hij houdt zichzelf voor dat het misschien wel een beest is geweest, een kat of een vogel.

Hij kijkt naar de grond en kan ook daar niets ontdekken.

Schuifelend gaat hij terug naar zijn schuilplaats. Een zacht schurend geluid doet hem besluiten om stil te blijven staan. Brandsma kijkt opzij en... te laat!

Nog net kan hij de opgeheven arm zien, die met een zwaai naar beneden komt. De journalist krijgt een harde klap op zijn achterhoofd.

Het is al donker in het park, maar het wordt hem nu helemaal zwart voor de ogen.

Hij wil overeind blijven staan, maar voelt langzaam de krachten uit zich wegvloeien en als een zak zand stort de journalist tegen de grond.

De volgende morgen om kwart over tien staan de drie vrienden bij Brandsma op de

stoep en nadat Donald de deurbel heeft ingedrukt, wachten ze nieuwsgierig op de komst van de journalist.

'Bel nog maar een keer', zegt Koos ongeduldig. Donald drukt nog een paar keer op de bel, maar niemand doet open.

'Zou hij nog slapen, misschien is het vannacht wel erg laat geworden', oppert Jeroen.

Het is en blijft stil in het huis van de journalist. De jongens lopen achterom en kijken of daar iets van de journalist valt te bespeuren.

'Geen kip te zien en Brandsma ook niet', grapt Koos.

'Dan gaan we eerst de cassette recorder ophalen en zien we straks nog een keer', zegt Jeroen resoluut.

De jongens hebben haast om in het park te komen en stappen stevig door. Ze lopen rechtstreeks naar het luik.

'Stil eens... ik dacht dat ik iets hoorde', zegt Donald en werpt een blik naar de struiken naast het pad. De jongens luisteren ingespannen en geven Donald gelijk.

'Wegwezen!', roept Koos en maakt aanstalten om weg te lopen.

'Wacht even...', zegt Donald en pakt Koos bij de arm. 'Volgens mij ligt daar iemand tussen de struiken'.

De jongens sluipen voorzichtig naar de plek vanwaar ze het geluid hebben gehoord.

Behoedzaam buigen ze de takken uit elkaar. Op de grond ligt een man die zijn vastgebonden benen heen en weer beweegt.

De jongens zijn met stomheid geslagen wanneer ze het gezicht van de man zien.

Hij heeft een doek voor zijn mond en kan geen geluid maken, maar wat boven die doek zichtbaar is, is duidelijk genoeg.

'Brandsma!', roepen ze in koor.

'Wat is er met u gebeurd?', vraagt Jeroen ongerust. 'Dan moet je wel eerst die doek van zijn mond afhalen voordat hij antwoord kan geven', zegt Donald.

De jongens halen de lap van het hoofd en maken de touwen los die stevig om de armen en benen van de journalist zitten.

'Brrr... wat heb ik het koud', zegt Brandsma met beverige stem.

Hij staat moeizaam overeind, begint te huppelen en slaat met zijn armen tegen zijn lichaam. Dan voelt hij op zijn achterhoofd en komt tot de ontdekking dat daar een flinke bult zit.

'Vertel toch eens wat er gebeurd is', dringt Jeroen aan.

Ineengedoken en de handen diep in de zakken begint de journalist aan zijn verhaal.

'Gisteravond om een uur of elf ben ik hier naar toe gegaan. In de buurt van deze struiken had ik me verstopt om te zien of die kerels ook terug zouden komen. Nadat ik ongeveer een uur had zitten wachten, werd ik een beetje stijf en ben ik een eindje gaan lopen om weer warm te worden.

Het laatste dat ik me kan herinneren is een enorme dreun op mijn achterhoofd.

Daarna moet ik bewusteloos zijn geraakt. Maar wat ben ik blij dat jullie nu hier zijn, anders had ik maar moeten afwachten tot er iemand mij had kunnen helpen', besluit

de journalist zijn verhaal.

'Sorry jongens dat ik het verpest heb'.

'Heeft u ook gezien wie u die klap heeft gegeven?', vraagt Donald aan de koukleumende journalist.

'Nee, geen flauw idee. Ze hebben vast achter een boom op me staan wachten', antwoordt Brandsma.

'Dan blijft er nog maar één mogelijkheid over om iets van de mannen te weten te komen, en dat is via de cassette recorder', zegt Koos.

'Ik denk dat je gelijk hebt', zegt Jeroen. 'Die kerels zullen deze schuilplaats niet meer gebruiken nu ze in de gaten hebben dat er op hen wordt gelet'.

'Jullie hebben het over een cassette recorder, waar staat die dan?', vraagt Brandsma nieuwsgierig.

'In de onderaardse ruimte', antwoordt Jeroen en legt de journalist uit hoe en waar ze de apparatuur geplaatst hebben.

'Dat is geniaal jongens en nu maar hopen dat er wat op het bandje staat', zegt de journalist bewonderend.

Hij voelde zich behoorlijk schuldig aan het mislukken van zijn spioneerwerk en had eerlijk gezegd van de jongens verwacht dat ze hem de huid vol zouden schelden.

In plaats daarvan zijn ze heel meelevend met wat hem is overkomen; ze hebben zelfs een prima plan bedacht dat de mogelijkheid open houdt om nog iets te weten te komen.

Hij tikt de jongens op de schouder en zegt dat hij erg ingenomen is met hun denkwerk.

'Laten we maar vlug de recorder ophalen', zegt Koos en loopt naar het luik.

De anderen volgen hem en kijken naar Donald die de schakelaar inspecteert.

'Die heeft prima gewerkt, dus zijn die kerels wel degelijk hier binnen geweest'.

Hij rolt de draad op terwijl ze naar de ruimte achter de deur lopen.

De jongens slaken een zucht van opluchting bij het zien van de recorder tussen de dozen met levensmiddelen.

Donald drukt op een paar knoppen en het duurt maar even of ze horen door de luidspreker stemmen en gestommel.

'Er staat wat op!', roept Koos enthousiast.

'Ik heb een idee', zegt Brandsma. 'Omdat ik het nogal koud heb, kunnen we misschien beter naar mijn huis gaan om daar het bandje af te draaien'.

'Dan kan ik me omkleden en wat warmes klaarmaken'.

De drie vrienden knikken instemmend en pakken hun spulletjes bij elkaar.

De mannen hebben alles meegenomen en alleen wat restanten levensmiddelen en afval achtergelaten.

Alles duidt erop dat het wel zeker is dat ze hier niet meer terug zullen komen.

De jongens gaan met de journalist mee en terwijl Brandsma zich omkleedt en het koffiezetapparaat inschakelt, gaan de jongens naar de werkkamer en steken de

houtblokken in de open haard aan.

Een behaaglijke warmte verspreidt zich door de kamer.

Na een minuut of tien komt de journalist de kamer binnen met in zijn handen een dienblad met vier dampende koppen koffie en grote stukken koek. 'Dat hebben we wel verdiend', zegt Brandsma en zet de koppen op tafel.

'Ha, dat is lekker', zegt Koos en pakt als eerste een stuk koek.

Brandsma slurpt aan zijn koffie en loopt naar de luxe afspeelapparatuur voorzien van allerlei knoppen en lichtjes.

Hij stopt het cassettebandje erin en vol spanning wachten de jongens op het moment dat het bandje zijn geheim prijsgeeft.

Ze horen onverstaanbare stemmen.

'Harder dat ding!', roept Koos.

'Dat helpt niets, de recorder stond in de ruimte en die kerels zijn nu pas bij het luik', zegt Donald.

Brandsma draait het bandje even terug en zet het geluid wat harder.

Veel verschil maakt het niet, maar naarmate het bandje verder loopt, worden de stemmen ook beter verstaanbaar.

Met gespitste oren luisteren ze naar de geluiden. Nu is er duidelijk te horen wat er gezegd wordt.

'...doodzonde... dit was een ideale plaats...we moeten de dingen van enige waarde maar meenemen...'

Het zijn flarden van het gesprek tussen de twee mannen en dat gaat zo nog een paar minuten door. Tot nu toe levert het weinig nuttige informatie op.

Op het moment dat de jongens de hoop een beetje beginnen te verliezen, neemt het gesprek op de band een verrassende wending.

De volgende woorden komen uit de luidsprekers.

'...wat doen we met die vent die buiten ligt... Mooi laten liggen... hij ligt daar goed en voordat iemand hem gevonden heeft, zijn wij allang bij de boerderij van Arie.

Hoe lang rijden we er over, denk je?

Hooguit tien minuten.

Kun je het wel vinden in het donker, het ligt nogal afgelegen.

Hou nu eens op met dat gezeur. Pak de boel bij elkaar dan gaan we naar die nieuwe boerderij'.

Langzaam sterven de stemmen weg en is er tenslotte niets meer te volgen.

Ze horen nog het dichtklappen van het luik en dan is het stil in de kamer.

'Dat was alles', zegt Brandsma en zet de afspeelapparatuur uit.

'Daar schieten we niet veel mee op', zegt Donald teleurgesteld.

'U heeft wat dingen opgeschreven, bent u wat wijzer geworden?', vraagt Jeroen hoopvol aan de journalist.

'Veel is het niet, maar we geven de moed niet op', antwoordt Brandsma en loopt naar

de kast.

Hij komt terug met een landkaart van Friesland en vouwt deze open.

'We weten een paar zaken', zegt hij. 'In de eerste plaats hebben we de voornaam van de man waar die kerels naartoe gereden zijn.

We weten vervolgens dat ze vanaf het Bonifatiuspark ongeveer tien minuten moeten rijden om daar te komen.

Die Arie woont in een boerderij en die boerderij ligt nogal afgelegen.

Dit zijn toch aanknopingspunten zou ik zo zeggen'.

De jongens kijken verbaasd naar de verrichtingen van de journalist.

Hij heeft een passer in de hand genomen en zet de punt van de passer in Dokkum en trekt na enig rekenwerk een cirkel.

Nieuwsgierig geworden buigen de jongens zich over de landkaart en volgen de bewegingen die de journalist met zijn vinger over de kaart maakt.

'Binnen deze cirkel moet die boerderij ergens staan', zegt Brandsma.

'Daar kunnen nogal wat boerderijen staan', zegt Jeroen hoofdschuddend. 'Dat is zoeken naar een naald in een hooiberg'.

'Eerlijk gezegd valt het mij ook wat tegen', geeft de journalist toe.

'Aan het einde van het gesprek hoorde ik zeggen dat ze naar een nieuwe boerderij gingen', merkt Donald op. 'Misschien kan dat ons verder helpen'.

Brandsma denkt diep na met het hoofd tussen de handen en de ogen gesloten.

Dan klikt hij met de vingers en zegt: 'Ik zou eens bij makelaar Dallinga kunnen informeren. Wie weet heeft hij de afgelopen tijd boerderijen verkocht'.

De jongens zien weer een lichtpuntje en kijken elkaar glimlachend aan.

'Niet zo lang geleden heb ik nog een stuk over dat nieuwbouwproject van hem geschreven en zodoende ken ik hem vrij goed', zegt Brandsma en dan vervolgt hij resoluut: 'Ik bel hem nu op...'

Hij zoekt in de klapper naar het nummer van Dallinga, pakt de telefoon en begint te draaien.

De telefoon wordt opgenomen en Brandsma zegt: 'Dag Dallinga, hier met Otto Brandsma. Het is een wat vreemde tijd om te bellen, maar ik wil je iets vragen voor een artikel in de krant waar ik mee bezig ben. Het gaat over de verkoop van boerderijen in Noordoost Friesland en hun nieuwe bewoners. Misschien kun je me helpen met enige gegevens'.

Hij knipoogt tegen de jongens dat Dallinga bereid is hem het een en ander te vertellen. Het kost de journalist alleen enige moeite om ook de namen van de bewoners los te peuteren.

Hij schrijft alles op wat Dallinga hem vertelt en praat tenslotte nog over een aantal zaken die voor de jongens niet interessant zijn.

Brandsma bedankt de makelaar en legt de hoorn op het toestel.

Gespannen wachten ze af wat de journalist gaat zeggen.

'Ik heb hier vier mogelijkheden, waarvan er volgens mij één bijzit die heel dicht in de

buurt komt wat wij zoeken', zegt hij.

'Het is geen nieuwe maar een oude boerderij in de buurt van Metslawier. Deze is volgens de makelaar gekocht door een nogal onguur type, een zekere mijnheer A. de Beuk. En die A zou de A van Arie kunnen zijn.

De man komt niet uit deze buurt en heeft de boerderij ongeveer een maand geleden gekocht, vandaar dat één van die kerels misschien gesproken heeft over een nieuwe boerderij.

Dallinga vond de koper niet zo sympathiek en dat zou aardig passen bij die twee andere kerels'.

'En nu...?', vraagt Jeroen.

'Ik stel voor dat we vanmiddag met ons vieren een tochtje gaan maken in mijn auto', antwoordt de journalist.

'Hartstikke fijn!', roept Koos en slaat Brandsma op de schouder.

De drie jongens kijken elkaar met blijde gezichten aan.

Er is weer een kans dat ze die kerels vinden.

Na het middageten zullen ze bij Brandsma komen om met de auto de omgeving van Metslawier te verkennen.

Met behulp van de gegevens die ze nu hebben, moet het toch mogelijk zijn weer op het spoor van die kerels te komen.

Het zou ontzettend jammer zijn als alle moeite tevergeefs zou zijn geweest.

Hoofdstuk 6

Betrapt

De jongens hebben geloot wie naast Brandsma voorin de auto mag zitten en Koos is de gelukkige.

Trots zit hij om zich heen te kijken wanneer de auto de stad verlaat in de richting van Metslawier.

De journalist rijdt rustig, want ze hebben alle tijd en het duurt inderdaad ongeveer een minuut of tien voordat ze bij het dorp aankomen.

De tijd die ze nodig hebben klopt ongeveer met wat die ene kerel op het bandje tegen de andere zei.

'Dallinga heeft me het adres gegeven en we moeten nu opletten dat we niet verkeerd rijden', zegt Brandsma en haalt een papiertje uit zijn zak waar hij het adres heeft opgeschreven.

Dwars door het dorp loopt een lange rechte weg.

De journalist volgt deze weg totdat ze het dorp achter zich hebben liggen.

Dan slaat hij links af en daarna direct weer rechtsaf.

Hij stopt bij een bordje en leest wat erop staat.

'Veldweg, we zitten goed', zegt hij en rijdt verder. De boerderijen staan een flink eind

van de weg, zodat ze moeten opletten dat ze de juiste eruit kiezen. 'Het is de derde boerderij aan de linkerkant', zegt Brandsma en de jongens tellen met hem mee.

'Dat is nummer drie', zegt Donald en wijst naar een boerderijtje dat half verscholen staat achter bomen en struiken.

Er loopt een lange landweg naar de boerderij. Brandsma draait zich om en zegt tegen Jeroen terwijl hij de motor afzet: 'Ga jij eens vragen of ze ook aardappelen verkopen'.

'Aardappelen..?', vraagt Jeroen verbaasd.

'Wat moeten wij met aardappelen?'

'Niets... het is een smoesje beste jongen', zegt Brandsma met een glimlach.

'Als het de mannen zijn die wij zoeken, ben ik bang dat ze mij misschien zullen herkennen.

Geef je ogen goed de kost en wees voorzichtig, wij blijven hier op je wachten'.

Jeroen stapt uit de auto en loopt in de richting van de boerderij.

De landweg is hobbelig en modderig. In de modder staan duidelijke afdrucken van autobanden. Hij nadert de boerderij die, zo te zien, hard toe is aan een flinke opknopbeurt.

Het rieten dak vertoont grote gaten en de schuur achter de boerderij staat bijna op instorten.

Jeroen loopt om de schuur heen naar het voorhuis.

Hij probeert door de vieze ramen naar binnen te kijken, maar er hangen aan de binnenkant smerige gordijnen.

'Wat een rotzooi', denkt Jeroen en zoekt bij de voordeur naar een bel.

Er is echter niets te vinden waarmee hij geluid kan maken en daarom slaat hij hard met de vuist op de deur.

Het hart slaat hem bonzend in de keel wanneer hij nogmaals op de vervelozе deur slaat.

Even later hoort hij gestommel en voetstappen naderen in de gang.

Met een ruk wordt de deur geopend en in de opening staat een grote dikke man in vieze, slonzige kleren.

Dwars over zijn ene wang loopt een groot litteken dat goed zichtbaar is boven de slordige donkere baard.

Jeroen wenst dat hij op dit moment even ergens anders zou kunnen zijn. De man kijkt hem met toegeknepen ogen aan en broemt kwaad: 'Wat moet jij hier, snotneus!'

'Eh...eh...mijnheer... eh... verkoopt u ook eh... aardappelen?', vraagt Jeroen stotterend.

'Aardappelen? Aardappelen?' schreeuwt de man. 'Hoepel op en ga ergens anders lopen zeuren'.

'Nou eh... sorry hoor', zegt Jeroen en loopt vlug bij de deur vandaan die de man met een klap dicht gooit.

Hij veegt met de rug van zijn hand de zweetdruppeltjes van zijn voorhoofd, haalt een paar keer diep adem en loopt dan terug naar de bouwvallige schuur.

Hij kijkt spiedend om zich heen en opent de planken die een deur moeten

voorstellen.

In het midden van de schuur staat een autobusje.

Jeroen loopt er voorzichtig naar toe en ziet dat het een groen volkswagenbusje is.

Dit moet de bus van de inbrekers zijn, het is tenminste hetzelfde busje dat ze gisteren bij het park zagen wegrijden.

Jeroen sluipt terug naar de deur, kijkt goed om zich heen en zet het dan op een lopen naar de auto waarin de anderen ongeduldig op hem zitten wachten.

'Wat duurde dat lang', zegt Koos bezorgd en opent de deur voor hem.

'Heb je iets gevonden?', vraagt Brandsma.

'Zeker weten!', zegt Jeroen beslist en vertelt hoe vriendelijk hij bij de boerderij is ontvangen en wat hij in de schuur heeft ontdekt.

'Prima werk', zegt Brandsma lovend en start de motor van de auto en rijdt langzaam weg.

In de auto bespreken ze wat ze zullen doen.

'Hier links is nog een landweg', zegt Donald.

Ongeveer honderd meter voorbij de boerderij loopt inderdaad nog een landweg omgeven met bomen en struiken.

Brandsma draait de landweg in en parkeert de auto achter een paar bomen zodat deze vanuit de boerderij onopgemerkt blijft.

'Wat bent u van plan?', vraagt Koos aan de journalist die aanstalten maakt om uit te stappen.

'Een kijkje nemen in die schuur natuurlijk', zegt Brandsma. 'Of willen jullie soms niet mee?'

De jongens knikken en verlaten eveneens de auto. Voor de zekerheid doet Brandsma de deuren op slot.

'Laten we afspreken dat, zodra we in de buurt van de boerderij zijn, we de monden dichthouden, want jullie weten hoe ik aan die bult ben gekomen', zegt de journalist en wijst op zijn achterhoofd.

Ze lopen in gebukte houding door het weiland dat grenst aan de achterkant van de schuur.

Aan het eind van het weiland komen ze tot de ontdekking dat een sloot de scheiding vormt tussen weiland en erf.

Brandsma neemt een aanloop en belandt met gemak aan de overkant van de sloot.

Jeroen en Donald volgen zijn voorbeeld en met een flinke sprong bereiken ook zij de overkant.

Koos staat te weifelen, maar de anderen wenken en manen hem tot spoed.

Koos zet zijn korte benen in beweging en waagt de sprong.

Zijn ene been komt over de sloot, maar het andere zuigt zich vast in de vieze modder en haalt Koos uit zijn evenwicht.

Hij dreigt achterover in de sloot te vallen.

Jeroen en Donald snellen toe en kunnen nog net zijn arm pakken en trekken hem op

de droge wal.

'Verdikke!', zegt Koos boos en kijkt naar zijn ene been dat tot aan zijn knie besmeurd is met stinkende, blauwe modder.

'Stil!', fluistert Brandsma met de vinger tegen de lippen.

Hij loopt naar Jeroen en zegt zachtjes: 'Ga jij eerst, jij weet de weg'.

Jeroen sluipt naar de schuur en kijkt even door de deuropening naar binnen.

Dan kijkt hij nog een keer goed om zich heen en wenkt dan de anderen.

Vlug glippen ze de schuur binnen en lopen naar het volkswagenbusje.

Donald opent de achterklep. Op de bodem van het busje liggen slaapzakken, luchtbedden en andere zaken die de mannen uit het onderaardse hol hebben meegenomen.

Alle twijfel wordt hierdoor weggenomen.

Deze bus is van de twee mannen en omdat de bus hier staat, kan het haast niet anders zijn dan dat de twee kerels zich in de boerderij bevinden.

Ze hebben goed gegokt en op het eerste adres al gevonden waar ze naar zochten.

Ze sneupen nog wat rond in de schuur en ontdekken achter een wand de zakken en dozen die ze al eerder hebben gezien.

Ook staan er nog meer voorwerpen en zelfs nieuwe fietsen, bromfietsen en een motor.

'Die hebben geen half werk verricht', zegt Brandsma.

'Kom, we hebben genoeg gezien, we gaan terug naar de auto.

Ik denk dat dit het moment is dat we de politie erbij moeten halen'.

De jongens knikken en maken aanstalten om de schuur te verlaten.

Donald pakt de roestige kruk van de deur beet en opent voorzichtig de deur.

Met een luide kreet van schrik trekt hij deze snel weer dicht.

Hij kan hem niet helemaal dicht krijgen en ziet tot zijn grote schrik dat er een schoen tussen de deur steekt.

'Wat is er aan de hand!', roept Brandsma ongerust wanneer hij het verschrikte gezicht van Donald ziet. Donald roept alleen maar om hulp en trekt uit alle macht aan de deurkruk.

Op het moment dat Jeroen en Brandsma hem willen helpen, vliegt de deur met een zwaai open en kijken ze in het grijnzende gezicht van de man met het litteken.

'Aha... bezoek!', roept de man en stapt de schuur binnen gevolgd door de grote en de kleine inbreker.

De journalist en de jongens willen weglopen, maar van schrik staan ze als aan de grond genageld.

'Kijk, kijk... daar hebben we dat nieuwsgierige ventje van gisteravond ook weer', zegt de kleine inbreker wijzend naar de journalist.

'Zo, dus jij wilt nòg een klap op die kop van je hebben', zegt de grote man en doet dreigend een stap in de richting van de journalist.

'Neehee... wij zijn wat kwijt...' probeert Brandsma nog, maar hij weet zelf dat hun

toestand er niet bepaald rooskleurig uitziet.

De grote man pakt hem bij zijn nek en voegt hem toe: 'Als jij niet oppast ventje, dan ben je zo nòg wat kwijt!'

Hij grist de bril van de neus van de journalist en gooit deze op de grond.

Hij doet zijn voet omhoog om de bril stuk te trappen.

'Nééé... niet doen, dan zie ik niets meer!', protesteert Brandsma heftig.

'Dat is ook de bedoeling, je hebt al teveel gezien', zegt de man en zet zijn schoen op de bril. Ze horen een knarsend geluid en Brandsma wordt vuurrood van kwaadheid en wil de man aanvliegen. De drie mannen zijn geen partij voor hem en binnen enkele minuten ligt de journalist vastgebonden op de harde vloer van de schuur.

'Stelletje smeerlappen!', roept hij tegen de mannen, maar deze lachen schamper om de uitlatingen van de journalist.

De drie vrienden worden eveneens vastgebonden en krijgen een plaatsje op de vloer naast Brandsma.

De man met het litteken schopt Brandsma nog een keer tegen zijn achterwerk en scheldt: 'Door jou moeten we alles weer veranderen, verrekte snuffelaar!'

De mannen controleren de touwen nog een keer en verlaten mopperend de schuur.

Wanneer hij niets meer hoort, durft Jeroen als eerste weer zijn mond open te doen.

'We zijn mooi de klos, hier komen we voorlopig niet meer vandaan', zegt hij met een betrokken gezicht.

'Schreeuwen zal ook niet veel helpen, daarvoor staat deze boerderij te ver van de weg verwijderd', zegt Donald.

Ze proberen of er beweging in de touwen zit, maar hoe ze ook draaien en bewegen, die zitten muurvast.

Ze kijken om zich heen of ze ook ergens een scherp voorwerp kunnen ontdekken.

Er ligt genoeg rotzooi in de schuur, maar niets dat hen behulpzaam zou kunnen zijn om de touwen los te maken.

'We zullen rustig moeten afwachten op de dingen die er gaan gebeuren. Dan zien we wel verder.

Wij zijn toch zeker niet voor één gat te vangen', probeert Brandsma te jongens gerust te stellen.

Veel schijnt dat niet te helpen, de gezichten van de jongens blijven op onweer staan en Koos zegt: 'Wie weet wat die kerels nog met ons van plan zijn'.

Brandsma vertelt de jongens een paar verhalen over zijn werk om zo hun aandacht van deze netelige situatie af te leiden.

Een half uur later komen de drie mannen de schuur weer binnen en de grote man loopt naar Brandsma en gaat gehurkt naast hem zitten.

'We hebben besloten dat jij ons een kleine schadevergoeding gaat betalen voor het ongemak dat je ons hebt bezorgd', zegt hij vlak bij het gezicht van de journalist.

'Ik heb maar weinig geld bij me en al had ik meer, dan kregen jullie het nog niet', zegt Brandsma stoer terug.

De man geeft hem een por in de ribben en bijt hem toe: 'Geen praatjes snuffelaar! Wij maken zelf wel uit wat en hoe we iets krijgen!'

Hij doorzoekt de zakken van Brandsma en in zijn beurs blijkt inderdaad niet veel geld te zitten.

'Pech gehad', plaagt de journalist.

'Helemaal geen pech gehad, jij gaat ervoor zorgen dat we wél een paar centen krijgen', zegt de man met het litteken.

'Jij hebt thuis vast wel wat geld en leuke dingen die je graag aan ons wilt geven in ruil voor de goede verzorging van deze jongens'.

De bedoelingen van de kerels worden Brandsma en de jongens snel duidelijk.

De journalist moet met de grote en kleine inbreker mee in het busje om bij hem thuis geld en goederen op te halen.

De man met het litteken blijft als oppas bij de jongens en om Brandsma angst in te boezemen, begint hij demonstratief met een mes zijn nagels schoon te maken.

'Je doet precies wat wij zeggen, anders sta ik er niet voor in wat er met die knapen gebeurt', zegt de grote man wijzend op het mes in de hand van de man met het litteken.

'Jammer voor jullie dat je mijn bril stuk getrapt hebt, zo kan ik maar weinig zien', zegt Brandsma. De kleine man pakt de bril van de vloer, bekijkt hem en zegt terwijl hij Brandsma het restant geeft: 'Eén glas is nog heel, dus zien kun je in ieder geval'.

Er zit voor de journalist niets anders op dan de bevelen van de kerels op te volgen.

Hij kan de situatie voor de jongens alleen maar erger maken als hij niet zou meewerken. Zijn touwen worden losgemaakt en hij loopt met de twee kerels naar de bus.

'Jongens hou je taai en tot straks', zegt hij tot de drie vrienden die hem met lede ogen zien vertrekken.

Het was toch een veilig gevoel dat de journalist bij hen was, nu blijven ze alleen achter met die akelige kerel.

Ze zijn niet gerust op de afloop van deze situatie. Wanneer zal de journalist terugkomen?

Hoe lang moeten ze hier nog blijven?

Wat zijn die kerels verder nog met hen van plan?

Allemaal vragen en gedachten die in de hoofden van de drie vrienden spelen.

De antwoorden op die vragen kunnen alléén de drie kerels geven, want die hebben de jongens en de journalist helemaal in hun macht.

Hoofdstuk 7

De achtervolging

De kleine inbreker zit achter het stuur van de bus en rijdt met een noodgang richting

Dokkum.

Achterin de bus zit Brandsma naast de grote man.

Hij prakkiseert zich suf hoe hij eventueel deze situatie kan gebruiken om iets voor de jongens en zichzelf te doen.

Ontsnappen zou misschien wel lukken, maar dat is veel te gevaarlijk voor de jongens. Het uitschakelen van de twee mannen kan hij ook wel vergeten.

Die kleine zou nog wel gaan, maar die grote kerel is teveel van het goede voor hem.

Er blijft de journalist weinig anders over dan te wachten tot ze bij hem thuis zijn en dat zich dan misschien een of andere mogelijkheid aandient.

Het lijkt wel of de grote man zijn gedachten kan lezen.

Hij tikt Brandsma tegen de arm en zegt: 'We spreken af dat je geen geintjes uithaalt, niet hier in de bus en straks ook niet bij jou thuis'.

'Ik kijk wel uit, ik ben niet op mijn achterhoofd gevallen', antwoordt de journalist.

'Er zit anders wel een grote bult op dat achterhoofd van jou, denk daar nog maar eens goed over na', zegt de kleine spottend vanachter het stuur.

De bus nadert de stad en de grote man zegt tegen Brandsma: 'Wijs ons de weg naar jouw huis en mochten de burens nieuwsgierig worden, dan zeg je maar de je alles aan ons verkocht hebt'.

Brandsma knarsetandt van woede, zo machteloos voelt hij zich op dit moment.

Hij wijst de kleine man de weg naar zijn huis en daar aangekomen parkeert deze de bus voor de deur. De twee kerels en Brandsma stappen uit de bus en lopen naar de voordeur. De journalist opent de deur. 'Eerst het geld!', zegt de grote inbreker en duwt de journalist hardhandig de gang in.

Brandsma loopt naar de brandkast in zijn werkkamer, draait aan het cijferslot en opent vervolgens de zware ijzeren deur.

De man duwt hem ruw aan de kant en begint met de ogen groot vol hebzucht in de brandkast te graaien.

Hij gooit alles wat in de brandkast zit op de grond en telt snel de bankbiljetten.

'Dit begint er een klein beetje op te lijken', zegt hij met een gemene glimlach om de mond.

Hij steekt het geld in de binnenzak van zijn jas en kijkt de kamer rond.

'Er staan hier nog wel wat leuke zaken die een paar centen op zullen brengen', zegt hij en loopt naar de stereo- installatie.

'Jij helpt ons een handje, dan ziet het er voor de burens wat vertrouwder uit dan dat wij alleen met die zaken lopen te sjouwen', zegt de grote man.

'Bovendien wil ik je in de gaten kunnen houden'.

Brandsma helpt de twee kerels om zijn eigen kostbare spulletjes in de bus te zetten.

Het is logisch dat zo iets niet onopgemerkt kan blijven, en na enige tijd verschijnt dan ook de buurman in de deuropening en vraagt: 'Wat nu Brandsma, ga je verhuizen?'

De grote man loopt naar Brandsma en fluistert hem toe: 'Ik heb je gewaarschuwd man, denk even aan de jongens!'

'Nee buur, ik heb wat dingen verkocht en dat komen deze heren ophalen', probeert de journalist zo gewoon mogelijk te zeggen.

De buurman fronsde de wenkbrauwen en bij het zien van de kapotte bril van Brandsma schijnt hij niet helemaal tevreden te zijn met het antwoord.

Hij blijft het een vreemde vertoning vinden.

De buurman loopt naar het busje en kijkt nieuwsgierig wat er allemaal in staat.

'Brandsma heeft zeker geldnood', denkt hij wanneer hij de inhoud van het busje ziet.

'Gezien mijnheer?', vraagt de kleine man en duwt de achterklep van de bus dicht.

De grote man is inmiddels weer met Brandsma naar binnen gegaan om nog meer te halen.

Alle vertrekken worden door de man nagezien op zaken van enige waarde.

Als laatste vertrek is de keuken aan de beurt en hier vindt de journalist iets waarop hij steeds heeft gehoopt.

Op het aanrecht ligt een scherp aardappelmesje. Hij moet zien dat hij dat ongemerkt te pakken kan krijgen.

'Kom maar mee, hier staat niet veel soeps', zegt de man en wil de keuken uitlopen.

'Heb je die mooie nieuwe magnetron wel gezien?', vraagt Brandsma wijzend naar het glimmende apparaat dat op de kast tegenover het aanrecht staat.

Verbaasd kijkt de grote man hem aan en loopt naar de kast en zegt: 'Zo, dus we worden toch nog een beetje verstandig'.

Hij bekijkt de magnetron en Brandsma schuifelt langs het aanrecht naar de plaats waar het mesje ligt. Voorzichtig steekt hij zijn hand uit naar het mesje en laat het dan vlug in zijn jaszak verdwijnen.

De grote man pakt het apparaat van de kast en wendt zich tot de journalist: 'Ik geloof dat we nu wel voor een leuk bedrag aan schadevergoeding hebben. We gaan terug naar de boerderij'.

De journalist verwisselt in de gang nog vlug zijn kapotte bril voor zijn reservebril die op de kast ligt.

De twee kerels en de journalist stappen in het busje en rijden de straat uit.

De buurman kijkt wantrouwend het weggrijdende busje na en krabt zich op het hoofd.

Hij vindt het maar een vreemde gang van zaken, maar aan de andere kant zal Brandsma zelf wel weten wat hij doet.

In de schuur van de boerderij loopt de man met het litteken naar de deur wanneer hij het geluid van een auto hoort.

Hij opent de deur en even later rijdt het busje naar binnen.

Lachend stappen de twee mannen uit met in hun midden de journalist.

De drie jongens halen opgelucht adem wanneer ze Brandsma zien.

'Dat was wel de moeite waard', zegt de kleine inbreker tegen de man met het litteken en opent de achterklep van het busje.

Brandsma wordt gekneveld en ligt even later bij de jongens op de vloer.

'Nu wil ik eerst wat drinken', zegt de grote man.

'Dan doen wij mee', zegt de kleine en de mannen verlaten de schuur.

'Hebben ze veel uit uw huis meegenomen?', vraagt Donald aan de journalist.

'Behoorlijk wat', antwoordt deze.

'Maar als het een beetje meezit, nemen wij het straks ook weer mee terug'.

Verbaasd kijken de jongens naar de glimlach op het gezicht van de journalist.

Ze snappen er niets van. Wat zou hij bedoelen en Jeroen vraagt dan ook: 'Wat bent u van plan?'

'Jeroen, kom eens wat dichtertegen me aanliggen, en probeer met je handen in mijn jaszak te komen', zegt Brandsma.

Jeroen doet wat hem wordt gevraagd en schuift dichtertegen de journalist aan.

Hij kan met zijn handen in de jaszak komen en voelt het scherpe metaal van een mes.

Voorzichtig haalt hij het tevoorschijn.

'Heb je het?', vraagt Brandsma. 'Stop het dan langzaam in mijn handen'.

Donald en Koos, die niet kunnen zien wat zich afspeelt, worden vreselijk nieuwsgierig wat Brandsma en Jeroen uitspoken.

'Wat voeren jullie uit, mogen wij dat misschien ook weten?', vraagt Koos knorrig.

'Hij heeft een mesje bij zich', antwoordt Jeroen en schuift het handvat van het mesje voorzichtig in de geboeide handen van de journalist.

'Hou je handen dicht bij de mijne zodat ik de touwen kan voelen', zegt Brandsma.

Ze liggen met de rug tegen elkaar aan en Brandsma voelt de touwen om de handen van Jeroen. Hij begint rustig met voorzichtige bewegingen de touwen door te snijden.

Het duurt maar even en Jeroen kan zijn handen weer vrij bewegen.

Hij wrijft over zijn stijf geworden polsen en pakt dan het mesje uit de handen van de journalist.

Eerst snijdt hij de touwen los die om zijn benen zitten en bevrijdt vervolgens de anderen.

'Geen woord zeggen', fluistert Brandsma en loopt behoedzaam naar het busje.

Hij opent het portier en ziet tot zijn grote vreugde dat de autosleutel nog in het contactslot zit.

Donald en Koos kruipen achter in de bus en sluiten de achterklep.

Jeroen loopt naar de schuurdeur en wacht op een teken van Brandsma om deze te openen.

Ze moeten vlug handelen, want de kerels zullen zeker het geluid van de startende motor horen.

Brandsma draait de contactsleutel om en gelukkig begint de motor direct de lopen.

Ze halen alle vier opgelucht adem.

Jeroen opent de deur en springt dan razendsnel naast Brandsma voorin de bus.

De journalist rijdt achteruit, draait de bus en geeft vol gas.

Veelte veel gas!

De wielen draaien door in de vette klei en de bus komt niet vooruit.

Brandsma begint te zweten en kijkt in de achteruitkijkspiegel.

Tot zijn grote schrik ziet hij dat de drie mannen het voorhuis hebben verlaten en snel naderbij komen. De man met het litteken heeft een geweer in de hand.

'Toe nou rotbus!', roept Brandsma vertwijfeld uit.

Hij geeft minder gas en heel langzaam komt er beweging in de bus.

De vier in de bus horen opeens een luide knal die wordt gevolgd door een venijnige tik op het metaal van de bus.

'Liggen!', schreeuwt de journalist tegen de jongens en trekt zelf het hoofd tussen de schouders.

'Die gekke kerel begint op ons te schieten!'

De bus hobbelt over de landweg en wanneer Brandsma nog een keer in de achteruitkijkspiegel kijkt, ziet hij één van de kerels door het weiland lopen in de richting van zijn eigen auto.

'Dat kunnen jullie wel vergeten, stommelingen', zegt de journalist vergenoegd en voelt in zijn broekzak naar zijn autosleutels.

Het gerammel van de sleutels klinkt hem als muziek in de oren.

'Wij zijn vrij! En nu naar de politie!', roept hij opgetogen tegen de jongens.

Achterin de bus kijkt Donald voorzichtig door het raam in de achterklep.

Tot zijn stomme verbazing ziet hij dat de man het portier van de auto van de journalist heeft opengemaakt.

'U had de deuren toch op slot gedaan?', vraagt hij aan de journalist.

'Zeker weten!', antwoordt deze en kijkt over zijn schouder het weiland in.

Het is de mannen niet ontgaan dat de auto op de andere landweg geparkeerd stond.

Die kerel heeft waarschijnlijk een raampje ingeslagen en daarna het portier geopend.

Koos durft nu ook naar buiten te kijken:

'Waarom blijven die kerels achter onze bus aanlopen? Ze weten toch wel dat ze ons niet meer kunnen inhalen!'

In een bocht van de landweg kijkt Brandsma nog één keer achterom.

Met verbijstering ziet hij op de andere landweg zijn eigen auto weggrijden.

Die kerels weten hoe ze een auto aan de praat moeten krijgen zonder het gebruik van sleutels.

De jongens kijken met bezorgde blikken naar elkaar. De bus draait de verharde weg op en de journalist drukt het gaspedaal stevig in.

Jeroen is ook achterin de bus gekropen om de activiteiten van de drie kerels te volgen.

De jongens zien de auto de weg opdraaien en met hoge snelheid de landweg naderen die de bus zojuist heeft verlaten.

De auto stopt en de jongens kunnen nog net zien dat de andere mannen in de auto springen.

Brandsma nadert een bocht in de weg en de jongens verliezen de andere auto uit het oog.

'Gasgeven Brandsma, ze zitten ons op de hielen!', roept Jeroen.

In volle vaart nadert de bus een kruispunt. Brandsma remt en kijkt weifelend om zich heen.

Hij aarzelt welke richting hij zal kiezen.

'Rechtsaf!', schreeuwt Koos.

'Op dat smalle weggetje kunnen ze ons nooit inhalen!'.

Wanneer ze met piepende banden het weggetje zijn ingereden, zien ze een honderdtal meters achter zich de auto met de drie kerels naderen.

Als en volleerd coureur rijdt de journalist de bus over de bochtige weg.

De auto met de achtervolgende mannen komt niet dichterbij.

'Ik hoop dat we een voorsprong kunnen behouden, want die halve gare met dat geweer is tot alles in staat', zegt Donald met een benepen stemmetje.

'Als Brandsma op deze manier blijft doorrijden is er geen vuiltje aan de lucht', zegt Jeroen omkijkend naar de journalist die helemaal meeleunt met de bochten in de weg. Plotseling maakt de motor een sputterend geluid. Brandsma kijkt verschrikt naar het dashboard.

Zijn ogen zoeken de brandstofmeter.

De wijzer staat op leeg!

'Ook dat nog!', roept hij vertwijfeld.

'Dat kunnen we er nog mooi bij hebben, de benzine is bijna op!'.

Jeroen klimt voorin de bus en kijkt in het bezorgde gezicht van de journalist.

'Dat ziet er zeker niet zo best uit?', vraagt hij aan Brandsma, maar eigenlijk weet hij zelf het antwoord wel.

De journalist schudt zijn hoofd wanneer de bus begint te schokken.

'Ik zet hem dwars over de weg en dan maken jullie als de weerlicht dat je wegkomt!', schreeuwt hij tegen de jongens.

'Ik zal proberen die kerels bezig te houden. Probeer bij een boerderij te komen en bel dan direct de politie!'.

De drie vrienden springen uit de bus en beginnen te lopen alsof hun leven ervan afhangt.

Donald kijkt nog een keer om en ziet de auto met de inbrekers snel naderbij komen.

'Het weiland in!', roept Jeroen en klimt over een hek.

Donald en Koos volgen zijn voorbeeld en even later draven de jongens hijgend door het gras.

'Daar moeten we heen', roept Donald en wijzend naar een boerderij die in de verte opdoemt.

'Ik kan niet meer zo snel', hijgt Koos en blijft staan met de handen op de knieën.

'Doorzetten', spoort Jeroen de vermoeide Koos aan. 'We moeten zo snel mogelijk de politie waarschuwen. Wie weet wat die kerels met Brandsma uitvoeren'. Na een tijdje rennen de jongens, hijgend en bezweet, het erf van de boerderij op.

Jeroen bereikt als eerste het grindpad dat naast de boerderij ligt.

Nauwelijks heeft hij de eerste stappen op het grind gezet of sprint een grote zwarte hond op hen af die vervaarlijk begint te blaffen.

'Staanblijven!', roept Jeroen.

'Dat hoef je mij niet te vertellen', antwoordt Donald met zijn handen afwerend voor zijn lichaam. De hond blijft dreigend voor de jongens staan en gaat vreselijk tekeer.

Grote, scherpe tanden glinsteren in de geopende bek. 'Blaffende honden bijten niet, zeggen ze wel eens. Ik denk dat ook voor deze hond geldt', zegt Jeroen terwijl hij Koos en Donald aankijkt.

'Koos, jullie hebben toch ook een hond', zegt Donald. 'Kun je deze niet een beetje kalmeren? Straks hangt hij bij één van ons aan de broek'.

'Brave hond... mooi af', zegt Koos vriendelijk tegen de grommende hond.

Het schijnt niet te helpen en Koos gaat verder: 'Goed volk... goed volk'.

Gelukkig voor de drie vrienden reageert de boer op het geblaf van de hond en wanneer hij de jongens ziet, roept hij gebiedend: 'Boris, af!'

De hond gehoorzaamt direct en gaat op de grond liggen. 'Wat doen jullie hier?', vraagt de boer. Eerst halen ze opgelucht adem en daarna neemt Jeroen het woord: 'We moeten dringend de politie bellen!'

De boer kijkt de drie vrienden onderzoekend aan en vraagt: 'Zijn er dan problemen jongens?'

'We worden achtervolgd door inbrekers!', zegt Koos". Hij draait zich om en wijst in de richting van het weiland.

'Ik zie anders niemand, hou een ander voor de gek!', zegt de boer. 'Ik heb meer te doen'.

Hij roept de hond en wil teruglopen naar het voorhuis.

'Mijnheer... het is echt waar. Luistert u nou even!', dringt Jeroen aan.

De boer blijft staan en Jeroen vertelt in grote lijnen wat hen is overkomen.

De boer lijkt niet erg overtuigd en eerlijk gezegd klinkt het verhaal ook onwaarschijnlijk.

'Alstublieft, laat ons met de politie bellen', smeekt Donald die het gevoel krijgt dat de boer hen nog steeds niet gelooft.

De boer kijkt de jongens één voor één recht in de ogen.

'Stel dat ze gelijk hebben', denkt hij en neemt een beslissing.

'Nou, kom dan maar mee naar binnen, dan zal ik wel bellen'.

'En wee je gebeente als jullie mij in de maling nemen!'

De jongens volgen hem naar de voordeur.

Daar trekt hij de klompen uit en staan ze op het punt om naar binnen te gaan.

Opeens trekt Donald de boer aan de mouw van zijn overal.

'Kijk daar... daar heb je die kerels!', roept hij opgewonden.

Ze kijken naar de weg en zien de auto met hoge snelheid de boerderij naderen.

De boer ziet de angstige blik in de ogen van de jongens en is overtuigd van de waarheid van hun verhaal.

'Naar binnen jullie en vlug wat!', zegt hij tegen de drie vrienden.
De jongens laten zich dat geen twee keer zeggen en vluchten de gang in.
De boer doet de klompen weer aan, slaat de armen over elkaar en wacht bij de voordeur.
Uit de auto stappen twee mannen en lopen naar de boerderij.
Het zijn de grote man en de man met het litteken. De boer kijkt nog eens goed naar de auto en ziet op de achterbank nog twee mannen zitten.
'Waar zijn die knapen gebleven?', vraagt de grote man nors en probeert naar binnen te kijken.
'Knapen..?', doet de boer onnozel.
'Ik heb hier niemand gezien'.
'Maak dat je grootmoe wijs!', zegt de man en komt dreigend op hem af.
De grote zwarte hond begint te grommen en staat klaar voor de aanval.
De boer waarschuwt: 'Ik zou maar een beetje oppassen, Boris houdt niet zo erg van brutale kerels'.
Hij ziet dat de hond de mannen angst inboezemt. Ze deinzen terug en de man met het litteken zegt: 'Als je wilt dat er ongelukken gebeuren, dan moet je even doorgaan. In de auto wordt namelijk iemand onder schot gehouden met een geweer'.
Hij wenkt de kleine man in de auto.
Het achterportier van de auto wordt geopend en Brandsma stapt uit. Tegen zijn rug drukt het geweer.
De boer ziet de ernst van de situatie in en geeft de hond het bevel zich koest te houden.
De man met het litteken zwaait naar de kleine man dat hij weer in de auto plaats moet nemen.
'Wat moeten jullie eigenlijk met die jongens?', vraagt de boer.
'Alleen maar even een praatje maken', zegt de man met het litteken.
Hij duwt de boer aan de kant en stapt naar binnen.
De grote man blijft buiten staan en houdt de boer in de gaten.
Deze maakt nog een paar smalende opmerkingen: 'Jullie zijn echte helden, een paar kleine jongens achterna zitten met een geweer. T'jonge t'jonge, dat noem ik nog eens lef hebben'.
De grote man reageert niet en kijkt hem spottend aan.
De man met het litteken loopt de gang in en kijkt zoekend om zich heen.

Hoofdstuk 8

De rollen worden omgedraaid

In de tijd dat de twee mannen door de boer werden opgehouden, hebben de drie jongens in het voorhuis naar een telefoontoestel gezocht.

Eindelijk vinden ze het toestel op een kastje in de voorkamer.

Jeroen pakt de hoorn en vraagt aan Donald en Koos: 'Wie moet ik nu bellen?'

'De politie natuurlijk!', antwoordt Koos.

'Ja, dat weet ik zelf ook wel, maar weten jullie het nummer dan ook?', vraagt Jeroen.

'Je moet het alarmnummer 06 11 draaien, die mensen regelen het wel', zegt Donald.

'En schiet alsjeblieft op, want je weet niet hoe lang de boer die kerels kan tegenhouden!'

Jeroen draait het nummer en hij heeft direct verbinding.

Gehaast vertelt Jeroen in welke situatie ze zich bevinden en dat ze dringend hulp nodig hebben.

De man aan de andere kant van de lijn maant Jeroen tot kalmte en stelt een paar vragen.

'Waar zitten jullie precies en wat is de naam van de boer bij wie jullie nu zijn?', vraagt hij.

'De boerderij staat ergens in de buurt van Metslawier, we zijn een paar wegen gevolgd en toen dwars door de weilanden naar deze boerderij gelopen', antwoordt Jeroen.

'En op één van die wegen moet nog ergens een groene volkswagenbus staan', voegt hij eraan toe.

De man vraagt hem nogmaals of hij de naam van de boer ook weet.

Jeroen vraagt hetzelfde aan Donald en Koos, maar beiden schudden het hoofd.

Dan ziet Koos op de schoorsteenmantel een ansichtkaart en roept tegen Jeroen:

'Wacht even, misschien staat hier wat op!'

Hij loopt naar de schoorsteenmantel, pakt de ansichtkaart en begint te lezen.

'Deze kaart is gericht aan de heer P. Wiersma, dus dat moet dan de boer zijn.

En het adres is...'

Op dat moment wordt de kamerdeur met een zwaai geopend en de man met het litteken stormt de kamer binnen.

'Wiersma...' is het enige dat Jeroen nog in de hoorn kan schreeuwen.

De man met het litteken rukt de hoorn uit zijn hand en trekt het snoer stuk.

'Rotjongen, wil jij voor klikspaan spelen?', schreeuwt de man woedend en wil hem een klap geven. Jeroen duikt vlug in elkaar en de man slaat een gat in de lucht.

Hij bries van woede. 'Kom hier onderkruipsell!', en haalt nogmaals uit om te slaan.

Jeroen wil vlug weglopen, maar hij struikelt over het vloerkleed en valt op de grond.

Donald en Koos zien dat de situatie hachelijk begint te worden.

Ze moeten iets ondernemen, maar wat?

Donald kijkt om zich heen en zijn oog valt op een forse bloemenvaas op tafel.

De man met het litteken heeft al zijn aandacht op Jeroen gevestigd.

Donald maakt van de gelegenheid gebruik om de bloemen uit de vaas te halen en het

water weg te laten lopen.

De hals van de vaas ligt stevig in zijn hand.

Voorzichtig gaat hij achter de man staan, brengt zijn arm omhoog en aarzelt dan een moment.

Hij heeft een hekel aan geweld, maar hij moet iets doen, hij kan niet anders.

Jeroen verkeert in gevaar en dezelfde Jeroen heeft hem ook altijd geholpen wanneer ze hem pestten vanwege zijn huidskleur.

Dan slaat hij toe. Met een doffe knal spat de vaas op het achterhoofd van de man uit elkaar.

Even lijkt het erop dat de man niet veel hinder van de klap heeft.

Met draaiende ogen kijkt hij achterom.

Op het moment dat de jongens denken dat hij overeind gaat staan, valt hij als een zak zand op de grond en blijft bewusteloos liggen.

Donald heeft nog een stuk vaas in de hand en kijkt met grote verschrikte ogen naar de man die bewegingloos op de grond ligt.

'Ik heb... toch niet te hard... geslagen?', vraagt hij. 'Hij is toch niet... dood?'

Jeroen luistert bij het hoofd van de man en kan Donald geruststellen.

'Nee hoor, dood is hij niet, want ik kan zijn ademhaling nog horen. Hij zal wel een tijdje slapen denk ik'.

Jeroen tikt Donald op zijn schouder: 'Nog bedankt voor je hulp'.

Koos komt tussen hen in staan en kijkt naar de man op de grond.

'We kunnen niet meer opbellen, ik hoop dat de politie ons hier kan vinden', zegt hij en pakt het stukgetrokken snoer van de grond.

'Dat hoop ik ook, want we moeten niet vergeten dat er buiten ook nog twee van die kerels zijn', antwoordt Jeroen.

'Ik kijk wel even in de gang', zegt Donald.

Voorzichtig opent hij de deur en kijkt spiedend om zich heen. Vlug sluit hij de deur weer en roept: 'We moeten ons verstoppen. Die grote kerel komt er aan en hij heeft de boer meegenomen!'

De jongens rennen door de kamer op zoek naar een geschikte schuilplaats.

'Hierheen!', roept Koos en duikt onder de grote eettafel.

Jeroen kiest voor een plaats achter het lange overgordijn en Donald kruipt achter een leunstoel in de hoek van de kamer.

Met ingehouden adem wachten ze op de binnenkomst van de grote man.

De kamerdeur wordt geopend en de grote man duwt de boer voor zich.

'Volgens mij kwam dat lawaai uit deze kamer', zegt de man en loert door de kamer.

Hij ziet de man met het litteken op de grond liggen en begint te schelden: 'Wel verdraaid, sta op luilak!'

Hij schudt de man bij de schouders heen en weer en ontdekt dan de scherven van de vaas.

Jeroen kan door een spleet in het gordijn volgen wat zich in de kamer afspeelt.

De gordijnen zijn nogal stoffig en hard toe aan een wasbeurt.

De stof begint in zijn neus te kriebelen en hij heeft het gevoel dat hij elk moment moet niezen.

Hij knijpt zijn neus dicht en probeert het gevoel te onderdrukken.

'Dat moeten die rotjongens op hun geweten hebben!', roept de grote man.

De boer pakt het kapotte snoer van de grond en zegt: 'En dat moet die fijne vriend van jou vernield hebben!'

Terwijl hij gehurkt op de grond zit, ziet hij één van de jongens onder de tafel zitten.

'Dus de jongens hebben gebeld en ze zijn nog in de kamer', denkt de boer. 'Dan hebben ze ook de man met het litteken te grazen genomen!'

De boer kijkt nog eens naar de bewusteloze man en de grote kerel die er scheldend en vloekend bij staat. Dit is dé kans om ook die kerel uit te schakelen. Hij knijpt zijn ogen dicht om beter te kunnen nadenken.

De boer is flink uit de kluiten gewassen en het zware werk op de boerderij heeft hem een paar flinke spierballen opgeleverd.

Zijn gedachten worden verstoord door de grote man die tegen hem zegt: 'Jij gaat met me mee naar buiten, dan halen we de anderen hier naar toe!'

Hij pakt de boer ruw bij de overal beet en duwt hem naar de deur.

Hatsjieee... klinkt het plotseling luid vanachter het overgordijn.

Jeroen kan de drang om te niezen niet langer onderdrukken.

Hatsjieee...

De grote man draait zich om en loopt naar het gordijn,

trekt het met een ruk van de wand en kijkt in het beteuterde gezicht van Jeroen.

De man wil hem bij de arm pakken, maar op dat moment neemt de boer zijn kans waar en springt op de rug van de man.

Deze is totaal verrast door het snelle optreden van de boer.

Hij herstelt zich echter snel en trekt de boer aan zijn haren.

Hij weet de boer van zich af te schudden en beide mannen staan met gebalde vuisten tegenover elkaar.

De grote man schenkt geen aandacht aan Jeroen die op zijn knieën achter hem is gaan zitten.

De boer heeft direct in de gaten wat de bedoeling is en geeft de grote man een forse duw.

De man duikelt met de benen in de lucht over Jeroen heen en belandt met zijn hoofd tegen de muur.

Half versuft zit de grote man met een wazige blik in de ogen naar de boer te kijken.

Deze is met een sprong bij hem, pakt hem beet, rolt hem op zijn buik en houdt tenslotte de armen van de man met een stevige greep op diens rug.

Donald en Koos zijn uit hun schuilplaats tevoorschijn gekomen en helpen mee om de kerel in bedwang te houden.

'We zullen de zaken eens even omdraaien en jullie vastbinden', zegt de boer tegen de

tegenspartelende man.

Hij stuurt Jeroen naar het achterhuis om touwen te halen.

Zodra hij terug is, binden ze eerst de grote man vast en daarna de man met het litteken die alweer tekenen van leven begint te geven.

De drie vrienden en de boer staan na te hijgen van de worsteling.

'Dat hebben we fijn geregeld', zegt de boer tevreden.

'Ik snap alleen niet waarom die kerels achter jullie aanzitten. In hun plaats had ik allang de benen genomen'.

'Ik denk dat ze achter ons aanzitten omdat wij en journalist Brandsma de enigen zijn die weten wat ze allemaal uitgespookt hebben', antwoordt Jeroen.

'De schuur bij hun boerderij staat vol met kostbaarheden en ze willen natuurlijk eerst alles leeghalen voordat ze door de politie worden gestoord', vult Donald aan.

De boer knikt begrijpend en zegt: 'Dat kunnen ze dan nu wel vergeten, maar buiten in de auto zit nog steeds die andere kerel die de journalist onder schot houdt'.

Hij loopt met de jongens de gang in en bespreken daar de mogelijkheden om ook de journalist vrij te krijgen.

Het grote probleem is natuurlijk dat de kleine inbreker een geweer bij zich heeft.

Ze willen beslist niet dat er iemand gewond raakt tijdens een eventuele overval op de auto.

'We moeten een of andere list gebruiken, want die kerel mag niet weten dat zijn maten hier vastgebonden in huis liggen', zegt Koos en kijkt de anderen vragend aan.

'Je hebt gelijk', antwoordt de boer. 'Als hij het in de gaten krijgt, kan hij ons dwingen die kerels weer los maken en dan zijn we nog verder van huis'.

Buiten is het inmiddels schemerig geworden.

'Hoe laat is het eigenlijk?', vraagt Jeroen aan de boer.

Die kijkt op zijn horloge en antwoordt: 'Bijna vijf uur'.

'Ik weet niet hoe lang dit nog gaat duren, maar bij mij thuis zullen ze zich zo langzamerhand gaan afvragen waar ik zolang blijf', zegt Donald.

'En opbellen kunnen we ook niet, want die kerel heeft de telefoon vernield', zegt Koos bedenkelijk.

De boer probeert de jongens gerust te stellen: 'Misschien is de politie al in de buurt en is de zaak spoedig opgelost'.

Dan horen ze een paar keer luid claxonneren.

De kleine man in de auto is blijkbaar ongeduldig geworden.

Er is ook al enige tijd verstreken sinds zijn maten het huis zijn binnengegaan.

Of zou er iets anders aan de hand zijn en wil hij zijn maten ergens voor waarschuwen?

'We moeten wat ondernemen', zegt de boer.

De jongens zijn het volkomen met hem eens en Koos stelt het volgende voor: 'Eén van ons gaat naar de auto om te vragen wat er aan de hand is. Hij moet dan zeggen dat hij dat in opdracht van die andere twee kerels doet'.

'Ik geloof nooit dat hij daar intrapt. Die kerel is niet onnozel!', werpt Jeroen tegen.

'Weet jij dan iets beters te bedenken?', zegt Koos en het klinkt alsof hij op zijn teentjes is getrapt.

Donald probeert de zaak te sussen en zegt: 'We doen allemaal onze best om iets te bedenken en...'

Hij maakt de zin niet af, want op dat moment stapt Brandsma de gang binnen.

Achter hem staat de kleine man en houdt het geweer op de journalist gericht.

'Wat heeft dit te betekenen?! Waar zijn de anderen?!', schreeuwt hij gevaarlijk zwaaiend met het geweer.

'Géén idee, ik zou het echt niet weten. Het is al een tijdje geleden dat ik ze voor het laatst heb gezien', zegt de boer en maakt er met zijn handen gebaren bij om het geloofwaardig te laten overkomen.

Hij kan zo bij een toneelvereniging gaan acteren.

De kleine man trapt er niet in en zegt: 'Mooi dat ik dàt niet geloof!'

'Achteruit jullie en geen grappen! Degene die probeert streken uit te halen, krijgt de volle laag!'

De enige die niet onder de indruk is door deze gespierde taal, is de grote zwarte hond. Grommend ontbloot hij zijn tanden.

Hij heeft in de gaten dat zijn baas bedreigd wordt en heeft geen bevel gekregen om zich koest te houden.

Als een schicht schiet hij op de kleine man af en bijt zich vast in de arm waarin de man het geweer vasthoudt.

Hij probeert de hond van zich af te schudden, maar deze laat niet los.

Schreeuwend van pijn laat hij het geweer op de grond vallen. Brandsma is er als de kippen bij om het geweer op te rapen.

'Los!', roept de boer tegen de hond en slechts met tegenzin volgt deze het bevel op.

De kleine man staat kermend naar zijn gewonde arm te kijken.

De hond heeft hem flink te grazen genomen.

Dunne straaltjes bloed lopen langs zijn arm en druppelen op de tegels in de gang.

De hond blijft grommen en de boer besluit om hem naar het achterhuis te sturen.

Brandsma houdt de kerel onder schot en vraagt aan de jongens: 'Waar zijn die andere kerels gebleven?'

'In de kamer en laten we deze meneer daar ook maar heenbrengen!', antwoordt de boer en pakt de kermende man bij de arm.

In de kamer bekijkt de journalist de wond en ziet dat het allemaal best meevalt.

De kleine inbreker krijgt dezelfde behandeling als zijn maten. Hij wordt stevig vastgebonden op een stoel die bij de eettafel staat.

Ze willen de mannen niet te dicht bij elkaar zetten om hen geen gelegenheid te geven elkaar te helpen.

De jongens voelen een juichstemming in zich opkomen.

De rollen zijn totaal omgedraaid en dat binnen een paar uur tijd.

In plaats dat zij achtervolgd worden en in angst zitten, kunnen ze nu rustig de komst van de politie afwachten.

De drie kerels hebben in de gaten dat ze weinig meer in de melk te brokkelen hebben en de man met het litteken begint slijmerig tegen Brandsma te praten.

'Het was echt onze bedoeling niet om jullie ook maar iets te doen. Maak ons los en dan vergeten we de hele zaak'.

De journalist begint te lachen en zegt smalend: 'Jaja... zo vlug kan een mens veranderen. Eerst zitten jullie ons achterna en halen allerlei streken met ons uit en nu moeten wij maar geloven dat jullie de onschuld zelf zijn!'

De man met het litteken geeft de moed nog niet op en zegt: 'We kunnen de hele buit ook in tweeën delen, één helft voor jullie en de andere helft voor ons'.

'Hou nu je mond maar dicht!', zegt de boer kort.

'Jullie blijven netjes vastgebonden totdat de politie komt en die heeft vast wel een leuk kamertje om jullie een tijdje veilig in op te bergen'.

'Ik heb thuis een zieke vrouw en drie kleine kinderen', jammert de kleine man met een smekend gezicht. 'Wat moet er van hen worden als ik niet meer voor ze kan zorgen?'

'Daar had je dan wel eens eerder aan mogen denken voordat je je met deze zaken bezig ging houden!', zegt Brandsma zonder enig spoor van medelijden.

'Wij hebben alleen gestolen van mensen die het wel konden missen en we hebben geen vlieg kwaad gedaan', zegt de kleine inbreker met tranen in de ogen.

Of de man is een verdraaid goede toneelspeler of hij heeft inderdaad spijt van zijn daden.

De jongens voelen toch enig medelijden in zich opkomen door het zielige gedoe van de man.

Misschien is het wel waar dat hij thuis een zieke vrouw en drie kleine kinderen heeft, maar dan hoef je toch nog niet te gaan stelen.

De jongens kijken vragend naar de boer en Brandsma, maar die schijnen niet erg onder de indruk te zijn van de smeekbede van de kleine man.

'Vertel jij jouw verhaal straks maar aan de politie, dan bepaalt die wel wat er gaat gebeuren', zegt Brandsma en maakt de man duidelijk dat hij niet langer hoeft te zeuren.

De boer gaat koffie zetten, want na alle drukte zijn ze daar wel aan toe.

Even later zitten ze met een dampende kop in de hand bij de eettafel.

Met een broodmes snijdt de boer grote plakken koek en deelt die rond.

De jongens happen gretig in de koek, het is bijna etenstijd, dus lusten ze wel wat.

De boer steekt de olielamp aan die aan het plafond hangt en daarna ook de staande lamp op de eettafel.

De boer heeft wel elektriciteit in huis, maar hij vindt het zeker gezelliger om in de kamer olielampen te laten branden.

Nu is er niet direct een reden om het gezellig in de kamer te maken, na alles wat er is gebeurd, maar toch geeft het licht een knusse sfeer.

De journalist en de jongens hangen uitgeteld in de stoelen. Ze hebben een voldaan gevoel dat die kerels onschadelijk zijn gemaakt.

Samen met de boer nemen ze de gebeurtenissen van die dag nog eens door.

'Het verbaast me een beetje dat de politie er nog niet is', zegt de boer met een blik op de klok.

'Misschien zijn de gegevens die we hebben doorgegeven niet duidelijk genoeg geweest om uit te zoeken waar we precies zitten', zegt Jeroen schouderophalend.

Op verzoek van Brandsma herhaalt hij wat hij door de telefoon gezegd heeft.

De journalist rekt zich uit: 'Tjaaa, duidelijk is anders, maar misschien komen ze er achter en als het nog wat langer duurt, zullen we bij één van de boerderijen in de buurt nog eens moeten opbellen.

Hoe ver is het naar je buurman?', vraagt hij aan de boer.

Voordat deze kan antwoorden, gebeurt er in de kamer iets totaal onverwachts.

Hoofdstuk 9

Jeroen gegijzeld

De kleine inbreker heeft ongemerkt een punt van het tafelkleed in handen gekregen. Met een flinke ruk trekt hij aan het kleed.

De olielamp vliegt van tafel en valt kletterend op de grond.

De gemorste olie vat vlam en in een mum van tijd staan vloer- en tafelkleed in lichterlaaie.

Het vuur grijpt razendsnel om zich heen.

De boer begint met een doek in de vlammen te slaan in een poging het vuur te doven.

Met als gevolg dat de vonken ook op andere plaatsen terecht komen en daar ook brand veroorzaken.

Er breekt paniek uit in de kamer.

Ze rennen schreeuwend alle kanten op om de vlammen te doven. De vastgebonden mannen beginnen hysterisch om hulp te schreeuwen.

Brandsma rent naar de telefoon om de brandweer te bellen.

Door de paniek is hij helemaal vergeten dat de telefoon niet meer werkt.

'We moeten blussen! Haal snel water!', schreeuwt de boer.

'Die mannen... die kunnen we niet zo laten liggen!', roept Jeroen die ziet dat het vuur angstig dicht in de buurt van de vastgebonden mannen begint te komen.

'Ik pak het geweer, dan maak jij ze los!', roept de journalist en pakt het geweer van de kast.

Donald en de boer zijn naar het achterhuis gerend om emmers water te halen.

Koos doet zijn best om kostbare huisraad uit de buurt van het vuur te houden.

Jeroen maakt de touwen los van de twee mannen die op de grond liggen en Brandsma houdt ze onder schot.

Even later komt Donald binnen met twee emmers water en gooit het water met een gerichte boog in de vlammen.

De kleine man wordt door Jeroen ontdaan van de touwen en Brandsma beveelt hem zich bij zijn maten te gaan voegen.

De man heeft echter iets héél anders in gedachten.

Hij graait het grote broodmes van de grond en pakt Jeroen stevig vast.

Hij trekt Jeroen voor zich en houdt het mes dreigend in zijn hand.

'Eén beweging en die jongen krijgt een sneel!', roept hij met overslaande stem tegen de journalist.

'Gooi het geweer naar mijn maten en vlug wat!'

Brandsma zie de angstige blik in de ogen van Jeroen.

Even aarzelt hij nog, maar gooit dan het geweer naar de twee mannen die in de hoek van de kamer staan.

Het vuur in de kamer verspreidt zich steeds verder.

De boer is inmiddels binnengekomen met een tuinslang die hij heeft aangesloten op de keukenkraan.

Vol verbazing ziet hij wat er in de kamer is gebeurd, maar besluit eerst door te gaan met het bluswerk.

Dat moet gebeuren, anders is zijn boerderij straks een afgebrande puinhoop.

Met gerichte stralen spuit hij het water door de rokende kamer.

De drie kerels staan bij de kamerdeur en de kleine man heeft Jeroen nog steeds vast.

'Waar wachten jullie nog op!', schreeuwt Brandsma woedend. 'Donder alsjeblijft op!'

'Dat doen we ook, en deze jongeman nemen we voor de zekerheid maar even mee.

Stel dat de politie in de buurt is, dan is het prettig voor ons om een gijzelaar te hebben', zegt de man met het litteken sarcastisch.

Donald, Koos en Brandsma smeken de kerels om Jeroen niet mee te nemen.

Brandsma stelt voor om hem mee te nemen in plaats van Jeroen. De mannen zijn onvermurwbaar en verlaten de kamer met een hevig tegenspartelende Jeroen tussen zich in.

'Help me eerst die brand blussen!', roept de boer tegen de teleurgestelde jongens.

Het brandt nog steeds in de kamer en de rook wordt dikker en dikker. Ademhalen wordt moeilijker.

Hoestend met tranende ogen helpen ze om de brand te bedwingen en de boerderij te behouden.

De tranen in de ogen van de jongens komen niet alleen door de rook, maar ook van woede omdat alles is misgelopen.

Dat die kerels zijn ontkomen is jammer, maar dat ze Jeroen als gijzelaar hebben meegenomen, zit de jongens beslist niet lekker.

Na enige tijd zijn ze de brand meester en uitgeput staan ze naar de chaos te kijken.

Overall liggen plassen water op de grond en ligt huisraad dat door de brand is verwoest.

Ze zien er zelf vies en smerig uit, en stinken een uur in de wind.

Woedend gooit de boer een verbrande stoel op de grond en roept: 'Wat een ellende hebben die kerels veroorzaakt! Als ik die nog eens in mijn handen krijg, maak ik gehakt van ze!'

Even later wordt er aan de voordeur gebeld en Brandsma loopt naar de deur.

Voorzichtig opent hij de deur en steekt zijn met roet besmeurde gezicht door de opening.

Op de stoep staan twee politieagenten de journalist verwonderd aan te kijken.

De twee agenten verschillen uiterlijk sterk van elkaar. De wat oudere agent is nogal gezet en heeft een norske trek op zijn bolle gezicht.

De ander is nog vrij jong en heeft een sympathieke uitstraling.

De gezette agent steekt zijn duimen achter zijn broekriem en vraagt streng: 'Is dit de boerderij van Wiersma, en zo ja, bent u dan boer Wiersma?'

De journalist doet de deur helemaal open: 'Dit is inderdaad de boerderij van Wiersma en ik ben blij dat jullie er zijn al is het aan de late kant.

Overigens mijn naam is Brandsma en ik ben journalist'.

'We konden niet vlugger komen. We hebben ons rot gezocht nadat we dat onheilspellende telefoontje kregen', zegt de jonge agent.

'Eerlijk gezegd klonk het verhaal nogal ongeloofwaardig, vandaar dat we eerst polshoogte komen nemen met twee man'.

De beide agenten volgen Brandsma naar binnen.

'Allemachtig, wat is het hier een rotzooi!', roept de gezette agent en bekijkt de puinhoop in de kamer.

'Wat is hier allemaal gebeurd?'

'Waarom gaan jullie niet direct achter die kerels aan?', roept Donald.

'Rustig... rustig, vertellen jullie eerst eens even wat er is gebeurd', zegt de jonge agent en pakt zijn notitieboekje uit zijn borstzak.

'Ze hebben Jeroen meegenomen!', roept Koos met overslaande stem.

'En ze hebben mijn kamer in brand gestoken!', valt de boer hem in rede.

De gezette agent maakt een kalmerend gebaar: 'Ho ho ho, niet allemaal tegelijk'.

Hij wijst naar Brandsma om aan te geven dat deze het verhaal moet vertellen.

In het kort vertelt de journalist wat hen allemaal is overkomen.

'Stom, stom en nog eens stom!', reageert de gezette agent hoofdschuddend.

'Waarom hebben jullie ons niet ingelicht toen jullie die eerste ontdekking deden? Nu zitten we mooi met de gebakken peren. Dat krijg je ervan wanneer iedereen zelf maar voor detective gaat spelen'.

De jonge agent richt zich tot Brandsma en vraagt: 'Welk type auto, welke kleur en wat is het kenteken?'

De journalist verstrekt de gewenste gegevens.

Vervolgens vraagt de agent: 'En welke kant zijn ze opgereden?'

Donald en Koos kijken elkaar vragend aan en moeten, evenals de boer en de

journalist, het antwoord schuldig blijven.

'We zijn allemaal in de kamer gebleven om de brand te blussen', zegt Donald.

'Oh oh oh', zucht de gezette agent en zijn toch al norse gezicht wordt er niet bepaald vriendelijker op. Hij overlegt met zijn jonge collega de alarmerende situatie.

'Geef jij dit snel door aan het bureau en laat ze uitkijken naar die auto. Zeg er wel uitdrukkelijk bij dat die kerels gewapend zijn. Dit is groot alarm!'

De agent loopt vlug naar het politiebusje om het bericht door te geven.

'Hoe komen wij nu thuis?', vraagt Koos aan de journalist.

'Jullie mogen mijn auto wel lenen', zegt de boer en loopt naar de kapstok om de sleutels uit zijn jaszak te halen.

Met een vochtige doek vegen ze het ergste vuil van gezicht en handen.

'Wat gaan jullie nu verder doen en wat moeten wij aan de ouders van Jeroen vertellen?', vraagt Donald aan de gezette agent.

Deze antwoordt nors: 'Wij gaan proberen om die auto op te sporen, al is dat zoeken naar een naald in een hooiberg.'

En mijnheer de journalist gaat maar met de ouders van die andere jongen praten en legt hen de situatie maar uit'.

De gezichten van de jongens en de journalist staan niet bepaald vrolijk.

Het is een hele opgave om de ouders van Jeroen te vertellen dat hun zoon gegijzeld is door een stelletje inbrekers.

Wat zullen die mensen ongerust en kwaad zijn!

De agenten spreken met de boer af dat ze de volgende ochtend langs zullen komen om een proces-verbaal op te maken.

Dan verlaten ze de boerderij om aan de opsporing van de mannen te beginnen.

'Ik kom straks nog langs om u te helpen de rotzooi op te ruimen', zegt Brandsma bij het afscheid tegen de boer.

Donald en Koos stappen in de auto en langzaam rijdt de journalist het erf af.

In de auto wordt geen woord gesproken.

Ieder is met zijn eigen gedachten bezig.

De jongens denken aan hun vriend en de journalist zit na te denken op welke manier hij het aan de ouders van Jeroen zal vertellen.

Het is Donald die de stilte verbreekt:

'Ik vind dat we Jeroen op deze manier in de steek laten'.

Koos kijkt hem aan en knikt. 'Dat vind ik ook, maar wat kunnen we anders doen?'

Brandsma zet de auto aan de kant van de weg vlakbij een eenvoudige woning.

Hij draait zich om naar de beide jongens:

'Ik denk dat we allemaal hetzelfde denken. We gaan op zoek naar Jeroen!'

'Misschien kunt u bij die mensen naar onze ouders telefoneren en zeggen dat we bij u thuis zijn en nog een tijdje blijven', zegt Donald wijzend naar de woning.

Brandsma stemt in met het voorstel en vraagt de telefoonnummers van de ouders van de jongens. Hij loopt naar de woning en belt aan.

Er verschijnt een vriendelijke vrouw in de deuropening en de journalist vraagt of hij even mag telefoneren.

De vrouw heeft geen bezwaar en Brandsma volgt haar naar binnen. Hij belt eerst de ouders van Jeroen met het verhaal dat Jeroen nog even bij hem blijft. Daarna vertelt hij hetzelfde verhaal aan de ouders van Donald en Koos.

De ouders reageren verbaasd, maar Brandsma verzint een verhaal over een soort onderzoek dat hij samen met de jongens doet naar het ontstaan van de Bonifatiuskapel en het park. Brandsma heeft zelf heel goed in de gaten dat hij zich op deze manier op heel glad ijs begeeft, maar hij wil alles op alles zetten om Jeroen terug te vinden.

Hij betaalt de telefoonkosten en bedankt de vrouw voor haar welwillendheid.

'Wat zeiden mijn ouders?', vraagt Koos nieuwsgierig aan de journalist terwijl hij de auto instapt.

'Ze vinden het goed dat jullie nog even bij me blijven, maar het moet niet te laat worden', antwoordt de journalist.

'En wat heeft u aan de ouders van Jeroen verteld?', vraagt Donald.

'Hetzelfde verhaal, maar laten we nu gaan zoeken', antwoordt Brandsma.

Ze rijden richting Metslawier en de jongens krijgen in de gaten waar de journalist naar toe wil.

'Gaan we weer naar de boerderij van die kerels?', vraagt Koos.

Brandsma legt uit waarom hij weer naar de schuilplaats van de kerels wil gaan.

'Die kerels hebben Jeroen meegenomen als gijzelaar om zo de politie van zich af te houden. Volgens mijn zijn ze regelrecht naar de boerderij gereden om zo gauw mogelijk de gestolen goederen in te laden en met de hele handel te verdwijnen.

Ze hebben Jeroen dan ook niet meer nodig, die zou dan alleen maar een blok aan hun been zijn. Ik vermoed dat ze hem dan ook laten lopen'.

Het klinkt zeer aannemelijk zoals de journalist het vertelt en de jongens zien weer een lichtpuntje.

Langzaam rijdt de journalist naar de landweg bij de oude vervallen boerderij.

Hij dooft de lichten en rijdt stapvoets over het hobbelige pad.

Hij tuurt in het duister om toch nog iets van het pad te kunnen zien.

Dan opeens krijgt hij de schrik van zijn leven.

Vlak voor de auto ziet hij een schim in het duister. Het lijkt wel of die met iets zwaait.

Brandsma trapt op de rem en knipt de lichten aan.

Met ogen groot van verbazing en opengevallen monden kijken de journalist en de beide jongens naar de figuur die in het schijnsel van de autolichten zichtbaar wordt.

'Jeroen!', roepen ze in koor.

Nu zien ze ook dat hij een geweer in zijn handen heeft.

Vlug opent Brandsma het portier: 'Kom vlug jongen, wij zijn het!'

Jeroen springt in de auto en zegt, nahijgend van het hardlopen: 'Vlug weg hier, één van

die kerels zit me achterna!

Donald en Koos slaan uit pure blijdschap hun armen om Jeroen.

'Goh, wat ben ik blij dat ik je weer zie!', roept Koos en geeft hem een vriendschappelijke stomp.

'Hoe ben je in vredesnaam ontsnapt?', vraagt Donald opgelucht.

Terwijl de journalist terugrijdt naar de verharde weg, vertelt Jeroen over zijn ontsnapping. 'Nadat we de boerderij van Wiersma hadden verlaten, reden die kerels met een rotgang terug naar hun eigen krot.

Ze begonnen de boel in de schuur te sorteren en de waardevolle goederen stopten ze in de auto.

De kleine man moest bij mij blijven en ervoor zorgen dat ik er niet vandoor kon gaan. Gelukkig hadden ze me deze keer niet vastgebonden, zodat ik mijn armen en benen vrij kon bewegen.

Ik vroeg op een gegeven moment aan de kleine man of ik wel even naar het toilet mocht omdat ik zogenaamd zo nodig moest.

Hij trapte erin en liep met mij naar het woongedeelte van de boerderij.

Ik moest als eerste naar binnen, maar op het moment dat hij ook de gang binnen wilde stappen, sloeg ik met een harde klap de deur dicht.

Hij kreeg de deur tegen zijn hoofd en viel achterover.

Vlug greep ik het geweer uit de handen van de versufte man en zette het op een lopen.

Lang is hij niet door de klap verdoofd geweest, want even later hoorde ik dat hij weer achter me aanzat.

Ik ben een keer om de boerderij gelopen en dacht dat ik hem wel kwijt was.

Toen ik echter de landweg opholde, hoorde ik het geroep van de man achter me.

Gelukkig kwamen jullie net op tijd. Eerlijk gezegd kneep ik hem behoorlijk', besluit Jeroen zijn verhaal.

Brandsma voelt zich een stuk prettiger nu hij de jongens veilig en wel bij zich in de auto heeft zitten.

Hij moet nog even denken aan de opdracht van de politie om naar de ouders van Jeroen te gaan om te vertellen dat hun zoon ontvoerd was.

Gelukkig is Jeroen ontsnapt en heeft hij bovendien het geweer van de kerels meegenomen.

Brandsma kijkt in de achteruitkijkspiegel en ziet de lichten van een auto snel naderbij komen.

Zouden die kerels weer achter hen aanzitten?

Dat is toch niet mogelijk!

De journalist trapt het gaspedaal stevig in en de auto begint flink vaart te maken.

De achtervolgende auto is echter veel sneller en heeft hen spoedig ingehaald.

De jongens en de journalist zien tot hun grote opluchting dat het een politiebusje is.

Door het oplichten van het bordje met 'stop', worden ze gemaand op te blijven staan. Twee politieagenten springen uit het busje en lopen met getrokken pistool op de auto toe.

Brandsma opent het raampje en ziet dat het de beide agenten zijn die ze vanmiddag hebben ontmoet.

'Wij zijn het!', roept hij. 'En we hebben de gegijzelde jongen ook bij ons!'

De agenten kijken door het autoraam en zien de blijde gezichten van de drie vrienden. 'Dat is in ieder geval dan goed afgelopen', zegt de gezette agent. Hij vraagt vervolgens of ze weten waar de drie kerels zich nu bevinden.

Jeroen vertelt wat er is gebeurd. De jonge agent rent naar het busje om aan de andere auto's door te geven waar ze zich nu bevinden.

Na een tijdje verschijnen er nog twee politiebusjes en de agenten lopen met getrokken revolver de landweg op.

'Dat is niet meer nodig!', roept Jeroen. 'Het enige vuurwapen dat ze hadden heb ik hier!'

Triomfantelijk houdt hij het geweer omhoog.

De agenten nemen liever het zekere voor het onzekere en houden de wapens in de hand.

'Laten we even afwachten of ze die kerels te pakken krijgen, die paar minuten die we dan later thuishkomen, maakt ook niets meer uit', zegt Donald turend door het raam. De agenten zijn spoedig door de duisternis opgeslokt en gespannen wachten de drie vrienden en de journalist op de terugkomst van de agenten.

Lang laten ze niet op zich wachten, want na een klein kwartier zien de jongens een aantal schimmen in de richting van het politiebusje lopen.

Het licht in de bus wordt aangedaan en kunnen ze zien dat de drie inbrekers geboeid het busje worden ingeduwd.

De jonge agent loopt nog even bij de auto van de journalist langs: 'We willen wel graag dat jullie morgenvroeg bij ons op het bureau komen om het hele verhaal op papier te zetten!'

'Wij moeten morgen weer naar school', antwoordt Koos.

'Dat regelen we dan wel met jullie onderwijzer', zegt de agent.

De journalist start de motor, rijdt weg en de drie jongens laten een luide overwinningskreet horen. Ze zingen en lachen de hele terugweg naar Dokkum. De angstige momenten van de afgelopen dag zijn ze snel vergeten.

Triomfantelijk herhalen ze keer op keer de goede afloop.

Hoofdstuk 10

Een verklaring

De journalist brengt de jongens thuis en vertelt in het kort aan de ouders wat er is gebeurd. Hij biedt zijn verontschuldigingen aan voor het ongemak en belooft op de zaak terug te komen. Daarna rijdt hij, zoals afgesproken, terug naar boer Wiersma om hem te helpen de rotzooi op te ruimen.

In geuren en kleuren vertellen de jongens aan hun ouders wat ze het afgelopen weekend allemaal hebben beleefd.

De eerste reactie van de ouders is niet zo vrolijk. Het is gelukkig allemaal goed afgelopen, maar voor hetzelfde geld was het heel anders afgelopen.

Natuurlijk zijn ze erg blij dat de jongens weer heelhuids thuisgekomen zijn. Eigenlijk zijn ze ook best een beetje trots op de knapen die geholpen hebben om de inbrekers te ontmaskeren.

De mensen in de stad kunnen weer opgelucht ademhalen nu ze bevrijd zijn van de inbrekers en hun vervelende praktijken.

Later op de avond komt Brandsma nog op bezoek om met de ouders te praten over de gebeurtenissen.

Hij vraagt of de jongens morgenvroeg op de foto kunnen. Hij wil deze gebruiken bij het verhaal dat hij vanavond nog wil uitwerken.

Wanneer Brandsma vertrekt, is het al laat en Jeroen haast zich om in bed te komen.

Het is een vermoeiende dag geweest en een beetje slaap kan hij best gebruiken.

Hij ligt in bed te woelen en kan de slaap maar niet te pakken krijgen.

Allerlei gedachten vliegen door zijn hoofd en de afgelopen dagen beleeft hij steeds weer opnieuw.

Eén ding is hem nog steeds niet duidelijk geworden; hoe is die onderaardse ruimte in het park bij de Bonifatiuskapel ontstaan ?.

De volgende morgen staan Donald en Koos al vroeg bij Jeroen op de stoep.

Ze willen vlug naar school om de anderen te vertellen wat ze het afgelopen weekend hebben beleefd.

De politie heeft de onderwijzer al ingelicht en om tien uur mogen de jongens naar het politiebureau.

Brandsma is al aanwezig en hij heeft een fotograaf meegenomen die de jongens voor het bureau op de foto zet.

De jonge agent noteert het verhaal van de jongens en zegt met een knipoog: 'We zijn blij dat jullie ons geholpen hebben, maar kom alsjeblieft in het vervolg direct naar ons toe!'

De jongens knikken en geven de agent een hand.

Brandsma vertelt de jongens dat het verhaal dat hij afgelopen nacht nog heeft geschreven, deze middag al in de krant komt.

Vol ongeduld wachten de jongens die dag op de krant waarin het hele verhaal moet staan.

's Middags kan Koos niet langer wachten en stelt voor om gezamenlijk naar het kantoor van de krant te gaan en bij de journalist een aantal kranten op te halen. Brandsma zit achter zijn bureau en kijkt lachend naar de jongens die het kantoor binnenstappen.

'Kijk maar eens hoe mooi die hoofden van jullie erin staan', zegt hij.

Glunderend bekijken de jongens het verhaal met de foto's op de voorpagina.

Over de volle breedte van de pagina staat met vette letters: **DRIE VRIENDEN ONTMASKEREN INBREKERS!**

'Wat ik me nog steeds afvraag, is hoe die onderaardse gang in het park is ontstaan', zegt Jeroen tegen de journalist.

Brandsma wijst naar een apart stukje waar boven staat; Wie heeft een verklaring voor de tunnel in het park?

'Ik hoop dat er iemand reageert, want ik zou het zelf ook dolgraag willen weten', zegt hij.

De jongens nemen een paar kranten mee en fietsen vlug naar huis om daar het resultaat te laten zien.

Rond zes uur gaat de telefoon en Brandsma meldt zich.

Hij vraagt naar Jeroen en wanneer deze aan de telefoon komt, zegt de journalist: 'Jij was toch zo nieuwsgierig naar die tunnel?'

'Jazeker, maar heeft u nu al een reactie?', vraagt Jeroen verbaasd.

'Er heeft vijf minuten geleden een oudere man gebeld, een zekere van Dijk. Hij wist mij te vertellen dat hij heeft geholpen om de ruimte te graven in de tweede wereldoorlog.

In die oorlogsjaren deed de ruimte dienst als onderduikplaats.

De man leefde in de veronderstelling dat na de oorlog alles weer was dichtgegooid.

Zelf is hij na al die jaren niet meer bij die plaats in het park geweest.

Wel vertelde hij nog dat die ruimte een redding is geweest voor veel Joden en verzetsmensen die door de Duitsers werden gezocht'.

Jeroen is verrast door de mededeling van de journalist en weet niet goed wat hij moet zeggen.

Hij bedankt Brandsma voor alle moeite en legt de hoorn op het toestel.

Zwijgend kijkt hij voor zich uit en moet terugdenken aan de verhalen die de onderwijzer op school verteld heeft over de verschrikkelijke dingen die toen in die oorlog zijn gebeurd.

Diezelfde ruimte die toen mensen het leven heeft gered, was nu door de inbrekers gebruikt als schuilplaats.

Hij belt Donald en Koos om hen het laatste nieuws te vertellen.

Evenals Jeroen zijn ze stomverbaasd dat die tunnel er al die jaren is geweest zonder dat iemand hem heeft opgemerkt.

'Maar hoe wisten die kerels in vredesnaam dan wél van het bestaan van die ruimte af?',

vraagt Donald.

'Geen flauw idee, misschien dat de politie bij het verhoor daar nog achterkomt', antwoordt Jeroen.

Hij maakt een eind aan het gesprek want over enkele ogenblikken gaat die spannende serie op televisie beginnen.

Hij kijkt nu met heel andere ogen naar de avonturen van de jongens en komt tot de ontdekking dat alles op het beeldscherm veel vlotter verloopt dan zij de afgelopen dagen hebben meegemaakt.

Een week later heeft Brandsma een feestje georganiseerd op de goede afloop van de spannende avonturen die ze samen hebben beleefd.

De ouders van de jongens zijn ook uitgenodigd en tot hun verrassing verschijnen ook boer Wiersma en de twee agenten op het feest.

Boer Wiersma vertelt dat hij alle schade via de verzekering vergoed kan krijgen en dat er gelukkig geen belangrijke zaken zijn verbrand.

De jongens vragen de politieagenten of zij al weten hoe de inbrekers van het bestaan van de onderaardse ruimte afwisten.

De gezette agent tovert zowaar een grote grijns op zijn gezicht en kan de jongens een nieuwtje vertellen.

'Die kerels hebben een volledige bekentenis afgelegd en ook verteld hoe ze er toe zijn gekomen om die ruimte te gaan gebruiken.

Eén van hen had gesproken met een man die in de oorlog in die ruimte ondergedoken heeft gezeten. Hij is toen gaan uitzoeken of die ruimte nog bestond. Na de ontdekking heeft hij zijn maat ingelicht. Samen hebben ze toen plannen gesmeed om de ruimte te gebruiken voor hun snode plannen.

Het vervolg hebben jullie voor een groot deel zelf beleefd'.

En alles wat ze hadden meegemaakt wordt die avond in geuren en kleuren uitgebreid besproken. De klok wijst al na twaalfen wanneer er een eind komt aan de gezellige avond.

'Je ziet hoe vreemd een bal kan rollen, en in dit geval een witte plastic bal', besluit Brandsma zijn afscheidswoordje aan de drie vrienden.

De drie vrienden lachen en zijn met de journalist eens dat een afgelaste voetbalwedstrijd grote gevolgen kan hebben.

EINDE